

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 10 maja 2011 r.****zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2009, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009 ⁽¹⁾,
- uwzględniając roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok budżetowy 2009 (SEC(2010)0963 – C7-0214/2010) ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie działań następczych podjętych w związku z decyzją o udzieleniu absolutorium za 2008 r. (COM(2010) 650) i dokumenty robocze służb Komisji dołączone do sprawozdania (SEC(2010) 1437 oraz SEC(2010) 1438),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 czerwca 2010 r. zatytułowany „Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2009” (COM(2010) 281),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2009 r. (COM(2010) 447) i dokument roboczy służb Komisji dołączony do sprawozdania (SEC(2010) 994),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie odpowiedzi państw członkowskich na sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za 2009 r. (COM(2011) 104),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu na rok budżetowy 2009, wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾, oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając poświadczenie wiarygodności rozliczeń, jak również legalności i prawidłowości transakcji leżących u ich podstaw przedstawione przez Trybunał Obrachunkowy zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 maja 2010 r. zatytułowany „Więcej czy mniej kontroli? Znaleźnienie właściwej równowagi między administracyjnymi kosztami kontroli a ryzykiem błędów” (COM(2010) 261) i dokumenty robocze służb Komisji dołączone do komunikatu (SEC(2010) 640 i (SEC(2010) 641),
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu na rok budżetowy 2009 (05891/2011 – C7 0053/2011),
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie udzielenia agencjom wykonawczym absolutorium z wykonania budżetu na rok budżetowy 2009 (05893/2011 – C7-0054/2011),
- uwzględniając art. 274, 275 i 276 Traktatu WE, art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 179a i 180b Traktatu Euratom,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁵⁾, („rozporządzenie finansowe”), zmienione rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006 ⁽⁶⁾ i rozporządzeniem Rady (WE) nr 1525/2007 ⁽⁷⁾, w szczególności jego art. 55, 145, 146 i 147,

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2009.

⁽²⁾ Dz.U. C 308 z 12.11.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 308 z 12.11.2010, s. 129.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 390 z 30.12.2006, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 343 z 27.12.2007, s. 9.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 2 i 3,
  - uwzględniając art. 76 Regulaminu i załącznik VI do Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej i opinie pozostałych zainteresowanych komisji (A7-0134/2011),
- A. mając na uwadze, że strategiczny cel Komisji Barroso I – uzyskanie od Trybunału Obrachunkowego pozytywnego poświadczenia wiarygodności do 2009 r. – nie został osiągnięty,
  - B. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony wzmocnił rolę Komisji, stanowiąc, że wykonuje ona budżet i zarządza programami (art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej) oraz że dokonuje tego na własną odpowiedzialność (art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej) – niezależnie od stosowanej metody wykonywania – oraz że państwa członkowskie współpracują z Komisją w celu zadbania o to, by środki były wykorzystywane zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami,
  - C. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony stanowi również, iż Komisja przedstawia sprawozdanie oceniające finanse Unii oparte na uzyskanych wynikach (art. 318 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej),
  - D. mając na uwadze, że europejscy obywatele oczekują, iż pieniądze podatników będą wydawane w odpowiedni sposób, skutecznie i użytecznie oraz mając na uwadze, że kwestię „rozmiaru” budżetu unijnego należy przedyskutować w oparciu o cele do zrealizowania, a także w oparciu o kompetencje i zakres odpowiedzialności na mocy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - E. mając na uwadze, że na mocy art. 287 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Trybunał Obrachunkowy zobowiązany jest do przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenia wiarygodności dotyczącego legalności i prawidłowości leżących u podstaw transakcji oraz że poświadczenie to może zostać uzupełnione przez szczegółowe oceny każdego z głównych obszarów działalności Unii,
  - F. mając na uwadze, że nie tylko Komisja, ale także państwa członkowskie muszą odpowiadać za fakt, że Trybunał Obrachunkowy jak dotychczas nie mógł wydać poświadczenia wiarygodności bez zastrzeżeń,
  - G. mając na uwadze, że obowiązkowe krajowe deklaracje w sprawie zarządzania krajowego wydawane i podpisywane na szczeblu ministerialnym i starannie kontrolowane przez niezależnego audytora są koniecznym i niezbędnym sposobem na zaradzenie obecnemu brakowi poczucia odpowiedzialności i położenie kresu szeroko rozpowszechnionemu przeświadczeniu o złym zarządzaniu finansami na szczeblu unijnym,
  - H. mając na uwadze, że obecny wielopoziomowy system poświadczenia nie zapewnia jeszcze zgodności wydatków Unii z wymogami legalności, prawidłowości i należytego zarządzania finansami przewidzianymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i w rozporządzeniu finansowym,
  - I. mając na uwadze, że członkami Unii są niezależne państwa, a nie regiony, oraz mając na uwadze, że państwa członkowskie – nawet jeśli mają strukturę federalną – ponoszą odpowiedzialność przed światem zewnętrznym i Unią,
  - J. mając na uwadze, że ponoszenie odpowiedzialności jest ważnym narzędziem dobrego zarządzania, usprawniającym dostarczanie i analizę informacji, wprowadzanie zmian do zarządzania i strategii oraz lepsze wykorzystanie skromnych zasobów, a także mając na uwadze, że – jak zauważyła Rada – rzetelne i odpowiedzialne wykorzystywanie zasobów UE jest jednym z najważniejszych sposobów wzmocnienia zaufania europejskich obywateli⁽²⁾,

(1) Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 1.

(2) Konkluzje Rady Ecofin w sprawie wytycznych dotyczących budżetu na 2011 r. przyjęte dnia 16 marca 2010 r., dokument 6794/10, 24 lutego 2010 r., s. 9.

- K. mając na uwadze konieczność odejścia od „kultury uprawnień” i podjęcia decydujących działań na rzecz wdrożenia kultury odpowiedzialności na szczeblu krajowym i unijnym oraz konieczność zajęcia się kwestiami zgodności i wyników w celu zwiększenia legitymacji Unii,
- L. mając na uwadze, że międzynarodowe organizacje realizujące wsparcie unijne muszą dostarczyć Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu dowody wiarygodności w postaci poświadczenia wiarygodności,
- M. mając na uwadze, że poprawa unijnego zarządzania finansami, jakości wydatków oraz ustaleń dotyczących pociągania Komisji do odpowiedzialności za zarządzanie funduszami to podstawowy priorytet i główny cel, który Parlament powinien zrealizować podczas przeglądu rozporządzenia finansowego, ustalania nowych międzynarodowych ram finansowych i opracowywania reformy budżetu,
- N. mając na uwadze, że należy opracować konkretne propozycje dotyczące skutecznego organizowania regularnych trójstronnych spotkań przewodniczących Parlamentu, Rady i Komisji, jak przewidziano w art. 324 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, tak aby zapewnić odpowiednią współpracę między tymi instytucjami,
- O. mając na uwadze, że należy zwiększyć stopień uproszczenia i lepszego regulowania poprzez skuteczniejsze zarządzanie w Komisji i w państwach członkowskich,
- P. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie uproszczeń w realizacji programów ramowych w zakresie badań ⁽¹⁾ Parlament wypowiedział się w sprawie niektórych trudności związanych z kontrolą i poświadczaniem z dziedziny badań,
- Q. mając na uwadze, że rolą Trybunału Obrachunkowego jest sprawdzanie i produkowanie informacji, oraz mając na uwadze, że nie należy w żadnym wypadku ograniczać zdolności Trybunału do skutecznego wykonywania swoich zadań na mocy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- R. mając na uwadze, że upoważnienie Trybunału Obrachunkowego do kontrolowania wykorzystania funduszy Unii obejmuje audyt organów partnerstwa publiczno-prywatnego,
- S. mając na uwadze, że Trybunał Obrachunkowy mógłby zagwarantować niezbędną koordynację przy uruchamianiu takich mechanizmów, jak mechanizm stabilności, w przypadku którego zasady zarządzania powinny zapewniać odpowiednią kontrolę oraz ustalenia dotyczące odpowiedzialności i pełnej przejrzystości,
- T. mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny rozpatrzyć skuteczność obowiązujących obecnie w Unii ustaleń dotyczących audytów zewnętrznych,
- U. mając na uwadze, że uproszczenie ustawodawstwa sektorowego – na przykład w drodze standaryzacji i ustanowienia jednego zbioru reguł dotyczących zamówień publicznych – oraz zapewnienie zgodności z rozporządzeniem finansowym jest konieczne do osiągnięcia lepszych wyników i do ograniczenia uciążliwej biurokracji,
- V. mając na uwadze, że rolą Komisji jest również dostarczanie państwom członkowskim wytycznych i nieustanne rozpowszechnianie dobrych praktyk wśród organów krajowych,
- W. mając na uwadze, że szereg środków zatwierdzonych w 2008 r., takich jak instrument żywnościowy w kwocie 1 000 000 000 EUR, przyspieszenie płatności funduszy strukturalnych poprzez europejski plan odnowy gospodarczej oraz rozszerzenie na rok 2009 r. okresu kwalifikowalności dla szeregu programów stanowiło wyzwanie dla kontroli budżetowej w 2009 r. i w późniejszym okresie,

Ogólne ustalenia

Sprawozdanie finansowe

1. odnotowuje, że sprawozdanie finansowe Unii rzetelnie przedstawia we wszystkich aspektach sytuację finansową Unii na dzień 31 grudnia 2009 r. oraz wyniki transakcji i przepływów pieniężnych;
2. wyraża ubolewanie z powodu tego, że Rada przedstawiła swoją opinię z opóźnieniem;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0401.

3. uważa za nieprawidłowe to, że w rocznym sprawozdaniu finansowym przedstawiany jest kapitał własny o wartości ujemnej 44 700 000 000 EUR, i zastanawia się, czy kwoty należne od państw członkowskich nie powinny figurować po stronie aktywów, gdyż są to wyraźnie zobowiązania dotyczące świadczeń emerytalno-rentowych dla personelu w wysokości 37 000 000 000 EUR; odnotowuje wyjaśnienia księgowego Komisji, zgodnie z którymi zastosowano międzynarodowe standardy księgowości stosowane w sektorze publicznym; proponuje, aby zbadano utworzenie unijnego funduszu emerytalnego w celu zlecenia instytucji zewnętrznej zadań związanych z wywiązywaniem się z tego rodzaju zobowiązań finansowych wobec pracowników;
4. apeluje do Komisji o wyeliminowanie ryzyka złożenia w przyszłości błędnego oświadczenia w sprawozdaniu poprzez niezwłoczne zarządzenie uchybieniem stwierdzonym przez Trybunał Obrachunkowy;
5. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o przedłożenie mu w przyszłości jednolitego poświadczenia wiarygodności dotyczącego legalności i prawidłowości operacji leżących u podstaw rachunków zgodnie z art. 287 ust. 1 drugi akapit Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na wzór przedkładanego poświadczenia wiarygodności rachunków;

Legalność i prawidłowość

6. zwraca uwagę, że choć art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi, że Komisja wykonuje budżet na własną odpowiedzialność, w obecnym rozumieniu „zarządzania dzielonego” większość zadań zarządzania wykonują krajowe organy, które nie są bezpośrednio odpowiedzialne na szczeblu unijnym i nad którymi Komisja ma ograniczone kompetencje wykonawcze; uważa dlatego, że organy te powinny być na szczeblu unijnym bezpośrednio odpowiedzialne przed Komisją; podkreśla, że nie zwalnia to Komisji od jej odpowiedzialności za wykonanie budżetu Unii, lecz przeciwnie, wymaga zajęcia twardego stanowiska wobec jakiegokolwiek państwa członkowskiego, które nie wypełnia swych obowiązków w ramach zarządzania dzielonego;
7. zwraca się w związku z tym, na mocy art. 287 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, o podkreślenie, w odniesieniu do kontroli zarządzania dzielonego, współpracy między krajowymi organami kontroli i Trybunałem Obrachunkowym; proponuje, aby krajowe organy kontroli, pełniąc funkcję akredytowanych i niezależnych audytorów zewnętrznych i przestrzegając międzynarodowych standardów kontroli, skontrolowały wydawanie krajowych zaświadczeń o przeprowadzeniu kontroli w zakresie zarządzania unijnymi środkami finansowymi rządowi państw członkowskich, tak aby przedstawić je w procesie udzielania absolutorium zgodnie z właściwą procedurą międzyinstytucjonalną;
8. przypomina, że państwa członkowskie ponoszą nadrzędną odpowiedzialność za bieżące zarządzanie wydatkami unijnymi i ich kontrolowanie w ramach zarządzania dzielonego oraz że organy krajowe inicjują i przetwarzają dane dotyczące unijnego wsparcia finansowego oraz zatwierdzają przedstawiane Komisji wnioski o zwrot kosztów;
9. odnotowuje opinię Trybunału Obrachunkowego w sprawie legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń, zgodnie z którą w płatnościach w ramach grup polityki „Rolnictwo i zasoby naturalne”, „Spójność”, „Badania naukowe, energia i transport”, „Pomoc zewnętrzna, rozwój i rozszerzenie” oraz „Edukacja i obywatelstwo” występuje istotny poziom błędów oraz że systemy nadzoru i kontroli są tylko „częściowo skuteczne” w zapobieganiu zwrotom zawyżonych lub niekwalifikowalnych kosztów oraz ich wykrywaniu i korygowaniu (Poświadczenie wiarygodności, ust. X);
10. zwraca uwagę, że szacowany przez Trybunał Obrachunkowy najbardziej prawdopodobny poziom błędów w płatnościach w grupach polityki „Rolnictwo i zasoby naturalne” (56 318 000 000 EUR), „Badania naukowe, energia i transport” (7 966 000 000 EUR), „Pomoc zewnętrzna, rozwój i rozszerzenie” (6 596 000 000 EUR) oraz „Edukacja i obywatelstwo” (2 153 000 000 EUR) wynosi między 2 % a 5 %;
11. odnotowuje, że najbardziej prawdopodobny poziom błędów w płatnościach szacowany przez Trybunał Obrachunkowy w grupie polityki „Spójność” (23 081 000 000 EUR zwróconych poświadczonych wydatków) przekracza 5 %, przy czym Parlamentowi nie jest znany dokładny poziom błędów;
12. zwraca również uwagę, że wyniki przeprowadzonej przez Trybunał Obrachunkowy kontroli wskazują na bardzo nieznaczny wzrost szacowanego najbardziej prawdopodobnego poziomu błędów w zakresie płatności w grupie polityki „Rolnictwo i zasoby naturalne” oraz znaczny spadek szacowanego najbardziej prawdopodobnego poziomu błędów w zakresie płatności w grupie polityki „Spójność”;

13. odnotowuje fakt, że spadek najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu może mieć związek ze strukturą próby Trybunału Obrachunkowego, która obejmowała mniejsze państwa członkowskie o scentralizowanych systemach politycznych, jak Dania, Estonia, Luksemburg i Węgry; przestrzega przed wyciąganiem przedwczesnych wniosków, tak długo jak systemy nadzoru i kontroli państw członkowskich są jedynie „częściowo skuteczne”; ubolewa nad tym, że ten podstawowy problem wciąż się utrzymuje;
14. domaga się od Komisji Europejskiej i państw członkowskich corocznej poprawy najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu przy wdrażaniu budżetu Unii; uważa, że celem powinno być zmniejszenie poziomu błędu do poziomu poniżej progu istotności i tym samym zagwarantowanie pozytywnego poświadczenia wiarygodności przez Europejski Trybunał Obrachunkowy;
15. przypomina, że wielokrotnie już wzywał Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie wprowadzenia obowiązkowych krajowych deklaracji w sprawie zarządzania wydawanych i podpisywanych na szczelbu ministerialnym, podawanych do wiadomości publicznej i starannie kontrolowanych przez niezależnego audytora, ponieważ takie deklaracje są koniecznym i niezbędnym pierwszym krokiem ku zwiększeniu wydajności systemów krajowych i zwiększeniu krajowej odpowiedzialności za wykorzystywanie pieniędzy unijnych; przypomina⁽¹⁾, że w przypadku państw członkowskich o systemie federalnym lub znacznej decentralizacji tego rodzaju krajowe deklaracje mogą przyjąć postać, w całości lub częściowo, zestawienia deklaracji regionalnych, pod warunkiem że każdy element deklaracji został skontrolowany i podpisany przez wybieraną osobę piastującą stanowisko polityczne; domaga się, by Komisja przedstawiła taki wniosek do września 2011 r. bez względu na fakt, że niektóre państwa członkowskie mogą jeszcze nie wyrażać zgody na taką inicjatywę;
16. zwraca uwagę, że krajowe deklaracje w sprawie zarządzania powinny zawierać pełne informacje o wykorzystaniu funduszy unijnych, a po podpisaniu tych deklaracji na szczelbu ministerialnym powinny one być podawane do wiadomości publicznej;
17. ubolewa nad tym, że w odniesieniu do programów zarządzania dzielonego państwa członkowskie nie uznają jeszcze w pełni swej większej odpowiedzialności, zapisanej w art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

Mechanizmy odzyskiwania środków i mechanizmy naprawcze

18. przypomina, że przy wykonywaniu budżetu Unii Komisja jest ostatecznie odpowiedzialna za dopilnowanie, by kwoty wypłacone nieprawidłowo zostały zwrócone oraz by jak najszybciej zaradzono uchybieniom w systemach zarządzania i kontroli państw członkowskich;
19. przypomina, że począwszy od procedury udzielania absolutorium w 2005 r., Parlament zachęca Komisję i państwa członkowskie do podejmowania kroków niezbędnych do zapewnienia kompletności i dokładności dostępnych informacji z myślą o dostarczeniu wiarygodnych dowodów umożliwiających Trybunałowi Obrachunkowemu ocenę skuteczności wieloletnich mechanizmów naprawczych;
20. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja w informacji dodatkowej nr 6 do sprawozdania finansowego za rok budżetowy 2009 odpowiedziała na wniosek Parlamentu, uwzględniając bardziej szczegółowe informacje na temat odzyskiwania kwot i korekt finansowych niż te, których dostarczała wcześniej;
21. zwraca ponadto uwagę na ważną różnicę między „odzyskiwaniem” (sumy niesłusznie otrzymane są zwracane przez odbiorcę) a „korektą finansową” (zarządanie wadom w systemie, których konsekwencje finansowe ponoszą krajowi podatnicy); podkreśla, że mechanizm „korekty finansowej” nie powinien być wykorzystywany jako prosty sposób na unikanie stosowania procedury „odzyskiwania” oraz że kiedy tylko jest to możliwe, należy dążyć do „procedury odzyskiwania” w celu zadbania o to, aby ci, którzy skorzystali z „niesłusznie” wypłaconych kwot, nie zatrzymywali tych środków; przypomina o swoim wniosku, by wszystkie dane dotyczące odzyskiwania stanowiły integralną część bazy danych beneficjentów końcowych i były w tej bazie ujęte;
22. ubolewa nad tym, że w grupie polityki „Spójność” wykonano tylko 20 % kwot potwierdzonych w 2009 r. i że pod koniec 2009 r. pozostaje wciąż do wykonania całkowita kwota 2 332 000 000 EUR (sprawozdanie roczne, pkt 1.44);
23. przyjmuje z zadowoleniem stwierdzenie Trybunału Obrachunkowego, iż Komisja przedstawia kompletne informacje dotyczące odzyskiwania kwot i korekt finansowych; ubolewa jednak nad faktem, że Komisja nie zawsze otrzymuje kompletne i wiarygodne informacje od państw członkowskich;

⁽¹⁾ Na przykład: ust. 23 i 24 rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2007 r. zawierającej uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2005, sekcja III – Komisja (Dz.U. L 187 z 15.7.2008, s. 25).

24. zwraca się do państw członkowskich o usprawnienie ich systemów kontroli, wykrywania i zgłaszania korekt Komisji, a Komisję wzywa do dopracowania wytycznych w zakresie sprawozdawczości finansowej, aby zapewnić odpowiednie ujawnienie w sprawozdaniu finansowym wszystkich odnośnych informacji o funkcjonowaniu wieloletnich mechanizmów naprawczych; zwraca się ponadto do Komisji o informowanie Parlamentu o swych działaniach mających na celu zweryfikowanie prac krajowych organów kontroli;
25. zauważa, że zdecydowana większość korekt, pod względem wartości, obejmuje korekty finansowe stosowane wobec państw członkowskich lub krajów trzecich, a nie środki odzyskiwane od pojedynczych beneficjentów, którzy otrzymali dofinansowanie Unii w sposób nieprawidłowy (sprawozdanie roczne, pkt 1.50);
26. uważa, że przyszłe przepisy mające zastosowanie do budżetu i programów Unii powinny stanowić, że niewydane środki finansowe Unii nie są zwracane państwom członkowskim, jeśli któreś z nich nie zwróciło Unii kwot nieprawidłowo otrzymanych, oraz wzywa Komisję do uwzględnienia – przed zwróceniem niewydanych rocznych środków budżetowych państwu członkowskim – wszystkich korekt finansowych niezapłaconych jeszcze przez państwa członkowskie;
27. z pewnym niepokojem podejrzewa, że w ramach obecnego systemu, który nie zawiera kar i umożliwia pokrycie większości wydatków uznanych za niekwalifikowalne przez Komisję lub Trybunał Obrachunkowy, państwa członkowskie zdają się mieć ograniczony interes w opracowywaniu skutecznych systemów kontroli, które mogą doprowadzić do ograniczenia ich udziału w wydatkach unijnych; dlatego powtarza swą opinię z absolutorium za rok 2008, że realokacja niekwalifikowalnych wydatków powinna być dozwolona tylko wtedy, jeśli zostały one wykryte przez same państwa członkowskie; ponadto przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja skorzystała z nowej możliwości natychmiastowego wstrzymania płatności, i domaga się, by wstrzymywanie płatności nadal było stosowane stanowczo i konsekwentnie, uwidaczniając Parlamentowi podjęte decyzje i powody ich podjęcia; wzywa Komisję do opracowania systemu, który będzie karał osiągniętych gorsze wyniki, a nagradzał mających dobre wyniki, poprzez zmniejszenie ich obciążeń administracyjnych;
28. wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi analizy potencjału agencji płatniczych w celu dostarczenia wiarygodnych danych (opartych oprócz tego na deklaracjach *ex ante*, kontrolach na miejscu oraz porównujących te deklaracje i kontrole z informacjami dostarczonymi przez Trybunał Obrachunkowy) i sprawdzenia prawdziwości informacji udostępnionych przez te organy w okresie ostatnich czterech lat;
29. jest świadom faktu, że wstrzymanie płatności może czasami prowadzić do odstępstwa od szybkiego wykonania, lecz wyraża przekonanie, że w przypadkach o określonym już wysokim ryzyku wiarygodność powinna być ważniejsza od szybkości;
30. w związku z tym nie podziela poglądu Komisji, że korekty finansowe stanowią „istotne narzędzie zachęcania państw członkowskich do usprawnienia swoich systemów zarządzania i kontroli, a tym samym zapobiegania nieprawidłowym płatnościom na rzecz beneficjentów końcowych, a także ich wykrywania i odzyskiwania” (sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej, rok budżetowy 2009, pkt 6, s. 100);
31. odnotowuje, że korekty finansowe mogą pozwolić na sprawdzenie, czy dana polityka została wdrożona zgodnie z ustanowionymi zasadami, oraz że regularna i wciąż rosnąca liczba korekt finansowych mogłaby wskazywać nie tylko, że Komisja wypełnia swoją rolę nadzorczą w bardziej rygorystyczny sposób, ale również, że korekty finansowe miały jedynie ograniczone skutki jako środki prewencyjne i strukturalne; odnotowuje ponadto, że na podejmowane przez państwa członkowskie starania na rzecz utworzenia skutecznych systemów wpływ ma skuteczność nadzoru Komisji;
32. przyjmuje z zadowoleniem wytyczne Komisji dotyczące informowania o odzyskiwaniu środków; zwraca się do Komisji o staranne analizowanie sprawozdań państw członkowskich dotyczących odzyskiwania środków i, w razie konieczności, przeprowadzenia dalszych szkoleń;

Odpowiedzialność państw członkowskich i przejrzystość ich działań

33. z zaniepokojeniem odnotowuje powolne wprowadzanie ulepszeń do finansowego zarządzania funduszami Unii; odnotowuje jednocześnie powtarzające się opinie Trybunału Obrachunkowego i Komisji, że pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy poszczególnymi programami występują znaczne różnice w jakości systemów zarządzania i kontroli; wzywa Komisję do systematycznego

uwzględniania tych różnic w systemach kontroli oraz do udostępnienia wyraźnych ocen działań państw członkowskich mających na celu wykrywanie nieprawidłowości, tak aby zapewnić, że te państwa członkowskie, które wykrywają więcej nieprawidłowości ze względu na bardziej uciążliwe systemy kontroli, w żadnej mierze nie są dyskredytowane;

34. zgadza się z zaleceniem Rady, że informacje dotyczące odzyskiwania środków, korekt finansowych i wstrzymywania płatności powinny być łatwo dostępne dla obywateli;
35. wzywa Komisję do opublikowania w sprawozdaniu podsumowującym oceny zalet i wad systemów zarządzania i kontroli poszczególnych państw członkowskich w oparciu o przeprowadzone już kontrole, jak również inne właściwe dostępne informacje; zachęca ponadto Komisję do włączenia sprawozdania z postępów w poprawie informacji dotyczących udzielania absolutorium; wzywa Komisję do ustanowienia „tabeli wyników” dotyczącej jakości kontroli z podziałem na państwo członkowskie i obszar polityki, zgodnie z następującym wzorem:

	Obszar polityki A	Obszar polityki B	Obszar polityki C	itd.
Państwo członkowskie A				
Państwo członkowskie B				
Państwo członkowskie C				
itd.				

36. podkreśla, że niskie wskaźniki nadużyć lub poziomy błędów, a także odwrotnie, zbyt wysokie, mogą świadczyć o słabościach w systemach kontroli; wzywa Komisję do informowania Parlamentu, w oparciu o konkretne dane z podziałem na poszczególne państwa członkowskie i obszary polityki, o skuteczności mechanizmów zarządzania i kontroli oraz do wdrożenia wraz z Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) bardziej rygorystycznej kontroli wydawania pieniędzy Unii;
37. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z art. 287 ust. 4 drugi akapit Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, o wydanie opinii w sprawie jakości krajowych organów kontroli w odniesieniu do zarządzania dzielonego, zwłaszcza w zakresie kwestii technicznych i niezależności;
38. zwraca uwagę, że obecne poświadczenie wiarygodności jest odzwierciedleniem legalności i prawidłowości zarządzania finansami na poziomie Unii i że nie zawiera ono informacji na temat poziomu błędów w poszczególnych państwach członkowskich;
39. uważa za niezwykle ważne sprawdzenie, czy niektóre błędy pojawiają się we wszystkich państwach członkowskich z mniej więcej podobną częstotliwością; zauważa, że w takim przypadku rozwiązaniem byłyby działania na poziomie Unii; zaznacza jednak, że jeśli niektóre błędy zdarzają się głównie w konkretnych państwach członkowskich lub regionach, należy rozważyć inne rozwiązania;
40. jest zdania, że wnioskowana „tabela wyników” dotycząca jakości kontroli z podziałem na państwa członkowskie i obszary polityki stanowiłaby ważny element takiej analizy i wzywa Komisję do niezwłocznego zareagowanie na tę propozycję, począwszy od sprawozdania podsumowującego za 2011 r. oraz w odpowiednim czasie przed procedurą udzielania absolutorium na 2010 r.;
41. proponuje, żeby Trybunał Obrachunkowy przeprowadzał okresowe kontrole na podstawie tego samego wzorca, tak by wszystkie 27 państw członkowskich poddawano kontroli w określonym obszarze polityki, co umożliwi porównawczą ocenę jakości kontroli;
42. ponadto zwraca się do Komisji o opublikowanie w sprawozdaniu podsumowującym jasnych i jednoznacznych informacji dotyczących wartości nakazów odzyskania wydanych przeciwko poszczególnym państwom członkowskim, jak również systematycznej prezentacji wyników mechanizmów naprawczych i odzyskiwania;
43. zwraca uwagę, że wiele państw członkowskich podejmuje się trudnych dostosowań fiskalnych względem ich krajowych budżetów oraz że opłacalność, wydajność i przejrzystość nabierają coraz większego znaczenia w krajowych wydatkach publicznych;
44. uważa, że takie dostosowania i oszczędności fiskalne są ważnym narzędziem w przywracaniu zaufania publicznego do instytucji krajowych, jak i unijnych;

45. uważa, że zapewnienie należytego zarządzania finansami oraz dobrze wyważonej i odpowiedniej wielkości budżetu powinno umożliwić uzyskanie opłacalności, zarówno jeśli chodzi o budżety krajowe, jak i budżet unijny; w związku z tym jest zdania, że zasady opłacalności i przejrzystości powinny być w centrum działań na rzecz usprawnienia zarządzania finansami unijnymi;
46. w związku z tym zwraca się do Komisji o publiczne udostępnienie rocznych podsumowań państw członkowskich jako część przyszłorocznej procedury udzielania absolutorium i uaktualnienie informacji dostarczonych w tych podsumowaniach, tak aby przedstawić pełny obraz wyników osiągniętych przez państwa członkowskie w zakresie zarządzania finansami; podkreśla, że upublicznianie rocznych podsumowań państw członkowskich należy traktować jako krok ku krajowym deklaracjom w sprawie zarządzania, a nie celem samym w sobie;
47. uważa, że przegląd rozporządzenia finansowego powinien opierać się na ocenie istniejącego rozporządzenia; zauważa, że przegląd nie jest celem samym w sobie;

Dopuszczalne ryzyko błędu

48. uważa, że systemy kontroli nie mogą zmierzać do zerowego ryzyka we wszystkich obszarach wydatków, nie tylko dlatego, że byłoby to bardzo kosztowne, ale także z uwagi na to, że zerowe ryzyko we wszystkich obszarach wydatków jest niemożliwe do osiągnięcia; akceptuje istnienie pewnego ryzyka błędu przy realizowaniu jakichkolwiek programów wydatków; podkreśla, że tolerowanie ryzyka nie jest tym samym co tolerowanie błędu i potwierdza, że Komisja musi dążyć do podejścia „zero tolerancji” wobec wszystkich przypadków złego zarządzania i nadużyć;
49. zwraca uwagę, że debata ta odbywa się tylko na szczeblu unijnym i przypomina, że nie są znane poziomy błędu w odniesieniu do wdrażania krajowych programów przez krajowe organy administracyjne;
50. zwraca się do Komisji o określenie uchybień w obecnych systemach zarządzania i kontroli, a także o przeanalizowanie kosztów wprowadzenia różnych możliwych zmian i wynikających z tego korzyści; podkreśla, że tam gdzie trudno osiągnąć wystarczająco wysoki poziom zgodności z zasadami systemu, możliwe są różne opcje, takie jak: uproszczenie zasad, ponowne zaprojektowanie programu, zaostrożenie kontroli bądź zakończenie programu;
51. podkreśla, że wszelkie porównania szacowanych korzyści i kosztów kontroli muszą opierać się na zasadnym przekonaniu, że kontrole są prowadzone w sposób wydajny i skuteczny; podkreśla ponadto, że niezupełnie tak się to obecnie odbywa, co wykazuje od wielu lat Trybunał Obrachunkowy, stwierdzając, że systemy zarządzania i kontroli są tylko częściowo skuteczne;
52. ubolewa nad tym, że Komisja wykorzystuje pojęcie „dopuszczalnego ryzyka błędu” jedynie w celu ograniczenia ryzyka błędu oraz jako podstawę do zadecydowania, jaki poziom nieprawidłowego wykorzystania środków powinien być uważany za możliwy do zaakceptowania *ex post*; jest zdania, że perspektywiczne podejście do możliwego wprowadzenia kompleksowego pojęcia „dopuszczalnego ryzyka błędu” polegałoby na zawarciu w rozporządzeniu finansowym wymogu przedstawiania przez Komisję propozycji wydatków wraz z oceną ryzyka nieprawidłowości;
53. zwraca się o zbadanie rozróżnienia między progiem istotności związanym z procedurą kontroli, od którego przeprowadzenie oceny wchodzi w zakres kompetencji Trybunału Obrachunkowego, a akceptowalnym poziomem ryzyka błędu, który jest pojęciem związanym z wewnętrzną kontrolą, za którą odpowiada Komisji;

Służba Audytu Wewnętrznego Komisji (IAS)

54. odnotowuje, że „audyt wewnętrzny” w Komisji przeprowadzany jest przez horyzontalny IAS i pionowe działy audytu wewnętrznego (IAC) w każdej dyrekcji generalnej; jest zdania, że taki model może być skuteczny, tylko jeśli praca wykonywana przez IAC jest wiarygodna; odnotowuje jednak, że wyniki audytu IAS i IAC mogłyby być postrzegane jako działalność nadzorująca i mogłyby zaszkodzić stosunkom między IAS i IAC;

55. w związku z tym zwraca się do Komisji o przeprowadzenie zewnętrznego przeglądu jakości wszystkich IAC w Komisji i poinformowanie Parlamentu o jego wynikach;
56. proponuje, aby Komisja rozdzieliła uprawnienia przełożonych między księgowych i osoby uprawnione do przeniesienia środków zgodnie ze zwyczajowymi zasadami bezpieczeństwa i rozdziału uprawnień w dziedzinie kontroli wewnętrznej w ramach zarządzania finansami;
57. przyjmuje do wiadomości roczne sprawozdanie Komisji dla organu udzielającego absolutorium (COM(2010) 447) w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2009 r. oraz odnotowuje, że wewnętrzny audytor Komisji jest zdania, iż przeprowadzanie przeglądu na poziomie instytucji jest niezbędne do tego, aby wspólne procesy, jak analiza ryzyka i zarządzania ciągłością działania, skutecznie chroniły całą instytucję oraz aby zapewnić należyte zarządzanie finansami;
58. wzywa Komisję do zlecenia odpowiednim organom uzyskiwania takiego przeglądu i formułowania odpowiednich zaleceń, przy jednoczesnym dbaniu o nieograniczenie odpowiedzialności za wdrażanie każdego procesu; zaleca dostosowanie ram zarządzania Komisji tak, aby umożliwić wzmocniony przegląd instytucjonalny; wyraża chęć otrzymywania regularnych informacji o postępach w tym względzie;
59. wzywa IAS do przeznaczenia części swoich środków na sprawdzanie, czy wydawanie przez główną DG środków finansowych jest skuteczne, oszczędne i efektywne, co uzupełni obecne audyty finansowe i kontrole zgodności;
60. ponadto zwraca się do IAS o skontrolowanie metodologii, jaka ma być zastosowana przy sporządzaniu sprawozdania z oceny przewidzianego w art. 318 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz o dokonanie oceny wykonanej pracy;

Jednolity model kontroli

61. nalega na wprowadzenie jednolitego modelu kontroli, dzięki któremu kontrole byłyby przeprowadzane, rejestrowane i zgłaszane według wspólnej normy – jak zaproponował Trybunał Obrachunkowy w opinii 2/2004 i co wielokrotnie popierał Parlament – w ramach którego każdy poziom kontroli opiera się na poprzednim, z myślą o zmniejszeniu obciążenia podmiotu kontrolowanego i zwiększeniu jakości działań kontrolnych, ale nie naruszając niezależności zainteresowanych organów kontrolnych; uważa, że kontrole wewnętrzne powinny zapewnić wystarczającą pewność co do legalności i prawidłowości transakcji oraz zgodność z zasadami oszczędności, wydajności i skuteczności, a także podkreśla, że kontrole powinny być koordynowane, aby uniknąć niepotrzebnego powielania zadań; zwraca uwagę na fakt, że Trybunał Obrachunkowy jest audytorem zewnętrznym Unii i w związku z tym nie jest elementem kontroli wewnętrznej;
62. zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania dotyczącego wykonalności wprowadzenia modelu jednolitego audytu mającego zastosowanie do budżetu Unii i kładącego kres obecnemu nakładaniu się krajowych systemów kontroli wewnętrznej z systemem unijnym; zwraca się do Komisji, aby przy doborze próby w ramach audytu przyjmowała podejście oparte na ryzyku zamiast podejścia opartego na statystycznym doborze próby;
63. przypomina opinię wyrażoną w ust. 65 rezolucji z dnia 27 kwietnia 2006 r. ⁽¹⁾ dotyczącej udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2004, w której wezwano „narodowe organy kontrolne do wywiązania się z odpowiedzialności w nadzorowaniu funduszy UE na szczeblu lokalnym, tak aby nie było konieczności tworzenia narodowych biur Trybunału Obrachunkowego”; uważa, że jeżeli narodowe organy kontrolne są niechętne temu, aby organy publiczne w ich państwach członkowskich przejęły kontrolę wydatków z budżetu Unii, należy rozważyć reorganizację Trybunału Obrachunkowego, aby niektórzy z jego członków byli odpowiedzialni za określone obszary polityki, natomiast inni byli odpowiedzialni za grupy państw członkowskich; zwraca uwagę, że ponieważ liczba członków Trybunału Obrachunkowego praktycznie podwoiła się w ostatnich latach, natomiast liczba obszarów polityki nie uległa zmianie, Trybunał Obrachunkowy powinien być w stanie poradzić sobie z tym zadaniem;

⁽¹⁾ Dz.U. L 340 z 6.12.2006, s. 5.

Przejrzystość

64. odnotowuje wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych Volker and Markus Schecke GbR C-92/09 i Hartmut Eifert C-93/09 ⁽¹⁾ oraz wynikającą z niego potrzebę „wyważenia interesu Unii polegającego na zapewnieniu przejrzystości jej działań i optymalnego wykorzystania funduszy publicznych, z jednej strony, i naruszanego prawa zainteresowanych beneficjentów do poszanowania ich życia prywatnego w ogólności i ochrony ich danych osobowych w szczególności, z drugiej strony” (Volker and Markus Schecke GbR, pkt 77 wyroku); podkreśla jednak, że Trybunał Sprawiedliwości przypomniał o ważności zasady przejrzystości (Volker and Markus Schecke GbR, pkt 68), określonej w art. 1 i 10 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także podkreślił, iż „publikacja poprzez Internet danych imiennych dotyczących zainteresowanych beneficjentów [...] wzmacnia publiczną kontrolę wykorzystania danych kwot i przyczynia się do optymalnego wykorzystania funduszy publicznych” (Volker and Markus Schecke GbR, pkt 75);
65. wzywa Komisję, aby przychyliła się do wniosku Trybunału Sprawiedliwości i szybko zaproponowała kryteria, zgodnie z którymi interes publiczny w zakresie przejrzystości powinien być nadrzędny względem ochrony danych osobowych beneficjentów funduszy unijnych; przypomina, że Trybunał Sprawiedliwości zaproponował takie kryteria, jak okresy, w których osoby fizyczne otrzymały środki unijne, częstość tej pomocy lub też jej rodzaj i wysokość (Volker and Markus Schecke GbR C-92/09, pkt 89);
66. zwraca się do Komisji o zdefiniowanie kryteriów, o których wspominał Trybunał Sprawiedliwości, w rozporządzeniu finansowym, prawodawstwie sektorowym lub jakimkolwiek innym akcie w sposób, który zapewni wysoki poziom przejrzystości, gwarantując możliwość ponownej publikacji danych beneficjentów objętych tymi kryteriami; wzywa Komisję do monitorowania wywiązywania się przez państwa członkowskie z obowiązku publikowania danych w sposób prawidłowy i w odpowiednim czasie oraz zwraca się do Komisji o przedstawienie wyników tego monitorowania w kolejnym sprawozdaniu podsumowującym;
67. przypomina o swoim wniosku, przedstawionym w rezolucji w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2008, aby ustandaryzować strukturę i sposób przedstawiania danych beneficjentów na stronach krajowych, regionalnych i międzynarodowych, w tym szczegółowe dane dotyczące odbiorców oraz ich projektów;
68. ponownie podkreśla, że przejrzystość jest jednym z głównych instrumentów służących osiągnięciu legalnych i prawidłowych wydatków, i uważa, że celem powinno być stworzenie jednolitego i kompleksowego systemu *on-line* (centralnej bazy danych), do którego każda osoba miałaby łatwy dostęp i który tym samym umożliwiłby obywatelom łatwy dostęp do pełnych i wyczerpujących informacji na temat wydatków Unii w podziale na linie budżetowe i beneficjentów; nalega, by w tej centralnej bazie danych Komisja gromadziła dane dotyczące beneficjentów środków finansowych i by zgromadzone dane były łatwo dostępne i przyjazne dla użytkownika; domaga się ponadto, by dane te były publikowane w formacie otwartym, umożliwiającym porównywanie, nadającym się do automatycznego odczytania, przeszukiwania, i w jednym z języków roboczych Unii;
69. w celu zwiększenia przejrzystości proponuje, by centralna baza danych dotycząca beneficjentów środków finansowych umożliwiała ukazanie przepływów pieniężnych nie tylko w postaci danych liczbowych, lecz również powiązań pomiędzy poszczególnymi podmiotami w projekcie na różnych poziomach działania, biorąc jednak zawsze pod uwagę ochronę prywatności;
70. zwraca się do Komisji, aby przy ustanawianiu takiej centralnej bazy danych wzorowała się na amerykańskiej Recovery Accountability and Transparency Board oraz jej stronie internetowej www.recovery.gov;

Oceny

71. podkreśla, że aby obywatele mieli zaufanie do budżetu Unii, należy dążyć do trzech celów:

— do tego, aby księgi rachunkowe dawały „prawdziwy i uczciwy obraz” sytuacji finansowej Unii,

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawach połączonych C-92/09 i C-93/09, Volker and Markus Schecke GbR i Hartmut Eifert przeciwko Land Hessen, dotychczas nieopublikowany w Zb.Orz.

- do tego, aby wszelkie wydatki były „legalne i prawidłowe” i otrzymywały poświadczenie wiarygodności od Trybunału Obrachunkowego,
  - do tego, aby wszystkie wydatki przynosiły skutki, dla których były przeznaczone,
- zwraca ponadto uwagę, że nawet przy zadbanu o pierwsze dwa cele, znaczne środki mogą zostać zmarnowane, jeżeli nie przywiąże się wystarczającej wagi do celu trzeciego;

72. wzywa Komisję do dokonania przeglądu jej systemów służących ocenie skuteczności programów wydatkowania celem zbadania, czy przynoszą one wartość dodaną, czy są opłacalne i czy osiągają cele, dla których zostały ustanowione; nalega, aby takie oceny były przeprowadzone oraz analizowane w sposób niezależny; w związku z tym domaga się przedstawiania niezależnych ocen Parlamentowi i jego właściwym komisjom w celu kontroli;

Stały mechanizm kryzysowy

73. przyjmuje do wiadomości konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28–29 października 2010 r. (EUCO 25/1/10) oraz odnotowuje, że „szefowie państw i rządów zgadzają się co do tego, że państwa członkowskie powinny utworzyć stały mechanizm kryzysowy służący ochronie stabilności finansowej całej strefy euro”;
74. wzywa Radę i państwa członkowskie do starannego rozpatrzenia następujących kwestii przy opracowywaniu stałego mechanizmu kryzysowego:
- należy opracować odpowiednie ustalenia dotyczące publicznego audytu zewnętrznego i odpowiedzialności za stały mechanizm kryzysowy oraz jego pełną przejrzystość,
  - należy zapewnić wiarygodność danych i statystyk,
  - ustalenia dotyczące odpowiedzialności i sprawozdawczości powinny być jasne, a wszystkie odpowiedzialne podmioty powinny być zaangażowane w ustanawianie mechanizmu,
  - należy określić kontrolę polityczną Parlamentu nad wszystkimi emisjami euroobligacji w ujęciu ogólnym, a w szczególności nad stałym mechanizmem kryzysowym;

Informatorzy

75. wzywa Komisję do dokonania przeglądu szkoleń i wskazówek dla pracowników dotyczących tytułu II (prawa i obowiązki urzędników) regulaminu pracowniczego w celu zadbania o to, aby wszyscy pracownicy doskonale znali przepisy, w szczególności obowiązki na mocy art. 22a (96); domaga się, aby Komisja przedstawiła właściwej komisji Parlamentu szczegółowe informacje na temat prac podjętych w tym obszarze;

Szkoły europejskie

76. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał Obrachunkowy nie stwierdził błędów, które mogłyby stawiać pod znakiem zapytania wiarygodność skontrolowanego sprawozdania finansowego, a także legalność i prawidłowość transakcji leżących u jego podstaw;
77. zwraca się do biura sekretarza generalnego Szkół Europejskich o niezwłoczne zapewnienie starannego wdrożenia zaleceń Trybunału Obrachunkowego z lat 2008 i 2009;
78. zwraca uwagę na wzrost kosztów ogólnych wynikający z tego, że nauczyciele wyznaczeni przez państwa członkowskie byli przez długi czas nieobecni i musiano ich zastąpić nauczycielami pracującymi na część etatu; oczekuje, że szkoły będą mogły przedstawić dane liczbowe dotyczące tych dodatkowych kosztów;

Reforma regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej

79. odnotowuje, że na reputację Unii silnie wpływa publiczne postrzeganie jej urzędników; zwraca uwagę, że ostatnia reforma regulaminu pracowniczego nie dostosowała przepisów do zmienionego środowiska pracy, ani nie doprowadziła do polityki wynagrodzeń gwarantującej taką samą płacę za taką samą pracę; zwraca uwagę, że zawiera on przestarzałe dodatkowe świadczenia i korzyści; wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących kompleksowej modernizacji regulaminu pracowniczego, w tym likwidacji przestarzałych dodatkowych świadczeń i korzyści;

Szczegółowe ustalenia

80. z zadowoleniem przyjmuje konkretne środki i odpowiadające im harmonogramy, przedstawione przez Komisję w wyniku konstruktywnych dyskusji w ramach procedury udzielania absolutorium;
Rolnictwo i zasoby naturalne – 56 300 000 000 EUR
81. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisji udało się w poprzednim roku zmniejszyć poziom błędów do około 2 %; zauważa jednak, że poziom błędów wzrósł nieznacznie w 2009 r.;
82. wzywa Komisję do podjęcia działań w celu zadbania o to, aby zmniejszenie poziomu błędów stało się tendencją utrzymywaną rok w rok, tak by zagwarantować wyeliminowanie nieprawidłowości;
83. przypomina, że w przypadku rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich prawie wszystkie wydatki dokonywane są w ramach zarządzania dzielonego;
84. odnotowuje, że Trybunał Obrachunkowy w oparciu o wyniki audytów szacuje, że najbardziej prawdopodobny poziom błędów w przypadku „Rolnictwa i zasobów naturalnych”, które stanowią prawie połowę budżetu, wynosi między 2 % a 5 %;
85. zwraca również uwagę, że w 2009 r. spośród 241 skontrolowanych transakcji w przypadku 66 (27 %) wystąpił błąd, a w przypadku 42 transakcji (64 %) wystąpiły błędy kwantyfikowalne dotyczące głównie kwalifikowalności i dokładności wynikające z zawyżenia deklarowanych powierzchni kwalifikowalnych;
86. uważa, że skuteczność w odniesieniu do obszarów wydatków jako całości, nie zaś wyłącznie do poszczególnych projektów, należy oceniać na podstawie ogólnego trendu dotyczącego błędów;
87. zwraca uwagę na ulepszenie Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli (IACS) w Grecji związane z tym, że Parlament bacznie obserwował ten kraj;
88. przypomina jednak, że w ostatnich latach Trybunał Obrachunkowy stwierdził, że skuteczność systemu IACS ograniczają niedokładne dane w bazach danych, niekompletne kontrole krzyżowe lub niepoprawne bądź niekompletne monitorowanie stwierdzonych anomalii;
89. odnotowuje, że w zakresie kontroli ośmiu agencji płatniczych za 2009 r. Trybunał stwierdził, że systemy są skuteczne w zapewnianiu prawidłowości płatności tylko w jednej agencji, częściowo skuteczne w czterech agencjach i nieskuteczne w pozostałych trzech;
90. zwraca uwagę na to, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził, iż systemy nadzoru i kontroli w przypadku rolnictwa i zasobów naturalnych były co najwyżej częściowo skuteczne w zapewnianiu prawidłowości płatności;
91. powołuje się ponadto na Trybunał Obrachunkowy, który stwierdził, że IACS potrzebuje znacznego usprawnienia w przypadku trzech z ośmiu skontrolowanych agencji płatniczych;
92. zauważa także, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził, iż roczne sprawozdanie z działalności i oświadczenie dyrektora generalnego ds. rolnictwa zawiera tylko częściowo rzetelną ocenę zarządzania finansami w zakresie prawidłowości płatności;
93. ubolewa nad faktem, że praktyka państw członkowskich polegająca na samodzielnym definiowaniu użytkowanego arealu rolnego prowadzi do poważnych błędów przy przydziale dopłat gruntowych; oczekuje, że Komisja Europejska uwzględni tę praktykę w swoim sprawozdaniu oceniającym, ilustrując ją na przykładach;
94. zwraca się do Komisji o:
  - zwiększenie wiarygodności i kompletności danych rejestrowanych w systemie identyfikacji działek rolnych,
  - podjęcie proaktywnych środków w celu dopilnowania, by wszystkie bazy danych IACS zapewniały wiarygodną i pełną ścieżkę audytu w zakresie wszystkich dokonywanych zmian, ze zwróceniem szczególnej uwagi na te kraje, o których wiadomo, że mają braki w tym zakresie,
  - objaśnienie i dalsze egzekwowanie przepisów, tak aby bezpośrednia pomoc UE nie była wypłacana wnioskodawcom, którzy nie wykorzystują gruntów do celów rolniczych ani nie utrzymują gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska,

- dokonanie przeglądu i ulepszenia wytycznych w zakresie zadań wykonywanych przez jednostki certyfikujące, zwłaszcza zadań związanych z zatwierdzaniem statystyk państw członkowskich dotyczących kontroli i inspekcji, a także dostarczenie Parlamentowi informacji o liczbie oraz ocenie sytuacji istniejących agencji płatniczych,
  - dalsze ograniczanie biurokracji, upraszczanie procedur oraz unikanie negatywnych skutków dla rolników wynikających z licznych obowiązujących, częściowo sprzecznych przepisów,
  - regularne informowanie Parlamentu o postępach prac w tym zakresie;
95. jest zdania, że spotkania trójstronne Trybunału Obrachunkowego, Komisji i organów krajowych, które okazały się istotne dla wzajemnego zrozumienia i oceny problemów związanych z corocznym poświadczeniem wiarygodności (DAS) w obszarze polityki spójności, powinny zostać rozszerzone na kwestie polityki rolnej i zasobów naturalnych, aby ułatwić jednolitą interpretację i jednolite stosowanie przepisów dotyczących zarządzania wydatkami i ich kontroli, a także przyczynić się do koordynacji podejścia między Komisją a Trybunałem Obrachunkowym;
96. podziela zdanie Trybunału Obrachunkowego, że przy rozliczaniu zgodności kładzie się zbyt duży nacisk na zryczałtowane korekty i korekty wynikające z rozliczenia zgodności rachunków, które nie dotyczą ostatecznego beneficjenta;
- Spójność – 35 500 000 000 EUR*
97. przypomina, że zarządzanie wydatkami w tym obszarze polityki jest dzielone z państwami członkowskimi, że środki wydawane są za pośrednictwem licznych wieloletnich programów operacyjnych (OP), że Komisja zatwierdza OP w oparciu o propozycje państw członkowskich oraz że państwa członkowskie wybierają konkretne projekty, które znajdują się w OP;
98. przypomina, że państwa członkowskie współfinansują projekty objęte wydatkami w ramach polityki spójności; zwraca uwagę, że skuteczne systemy zarządzania i kontroli leżą w interesie państw członkowskich, które biorą udział we współfinansowaniu; zwraca się do Komisji o podjęcie zdecydowanych działań w celu poprawy sytuacji i przezwyciężenia tymczasowych trudności w systemach zarządzania i kontroli;
99. zwraca uwagę, że Trybunał Obrachunkowy szacuje, iż najbardziej prawdopodobny poziom błędów w przypadku obszaru polityki „Spójność” wynosi ponad 5 %; zauważa, że częstotliwość błędów spada przez trzeci rok z rzędu;
100. zwraca również uwagę, że w przypadku 36 % płatności na projekty wystąpiły błędy, a i tak nie jest to obszar o najwyższym poziomie błędów;
101. uważa, że na podstawie ogólnego trendu dotyczącego błędów należy oceniać same obszary wydatków, nie zaś tylko poszczególne projekty;
102. odnotowuje złożoność ram regulacyjnych obszaru spójności, wymagających zgodności zarówno z wymogami krajowymi, w tym kompetencjami regionalnymi i lokalnymi, jak i przestrzegania różnorodnych unijnych strategii politycznych i zasad, jak zasady dotyczące zamówień publicznych i pomocy państwa, dużą liczbę organów odpowiedzialnych za wdrażanie polityki spójności w państwach członkowskich i jeszcze większą liczbę beneficjentów wsparcia unijnego;
103. uważa, że taka złożoność jest istotną kwestią, która powinna zostać uwzględniona przy rozpatrywaniu możliwości poprawy i uproszczeń;
104. zauważa, że znaczną część szacowanego poziomu błędów można przypisać błędom kwalifikowalności i poważnym naruszeniom zasad zamówień publicznych; ponadto odnotowuje, że samo nieprzestrzeganie zasad zamówień publicznych stanowi 43 % kwantyfikowalnych błędów i składa się na około trzy czwarte szacowanego poziomu błędów;

105. zwraca uwagę, że naruszenia procedur zamówień publicznych wskazują na niezakończenie procesu tworzenia unijnego rynku wewnętrznego; zwraca się do Komisji i Trybunału Obrachunkowego o utworzenie platformy dla procesu konsultacji na temat metodologii wykorzystywanej w odniesieniu do powagi naruszeń wykrytych w obszarze zamówień publicznych;
106. ponadto zwraca uwagę, że różnorodność interesów na pewno wpłynie na skuteczne wypełnianie wymogów kontrolnych państw członkowskich, ponieważ chodzi o wydatki unijne w danym państwie członkowskim oraz krajowy wkład do unijnego budżetu z danego państwa członkowskiego;
107. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie przyczyn naruszania przepisów dotyczących zamówień publicznych oraz o zdecydowaną współpracę z państwami członkowskimi w celu zaradzenia zidentyfikowanym trudnościom;
108. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym zieloną księgę Komisji w sprawie modernizacji polityki UE w dziedzinie zamówień publicznych pt. „W kierunku zwiększenia skuteczności europejskiego rynku zamówień” (COM(2011) 15); wzywa Radę i Komisję do zakończenia procesu przyjmowania reformy podstawowych zasad zamówień publicznych Unii (dyrektywy 2004/17/WE⁽¹⁾ i 2004/18/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady) do roku 2012;
109. jest zaniepokojony tym, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził znaczną liczbę niedociągnięć w procedurach przetargowych i udzielania zamówień;
110. zauważa, że w przypadku co najmniej 30 % błędów wykrytych przez Trybunał Obrachunkowy organy państw członkowskich zajmujące się realizacją PO dysponowały wystarczającymi informacjami, które umożliwiały wykrycie i korektę błędów przed przedstawieniem Komisji poświadczonych wydatków;
111. uważa, że stwierdzenie to poważnie kwestionuje skuteczność systemu, w ramach którego to głównie państwa członkowskie są odpowiedzialne za dokładność zgłaszanych wydatków;
112. przypomina, że kontrole systemów zarządzania są jednymi z najważniejszych kontroli zapobiegających nieprawidłowościom oraz ubolewa, że w 11 spośród 16 skontrolowanych OP weryfikacje przeprowadzone przez instytucje zarządzające państw członkowskich były tylko częściowo zgodne z wymogami określonymi w przepisach;
113. odnotowuje, że ogólnie rzecz biorąc, systemy kontroli i nadzoru w okresie programowania 2007–2013 były tylko częściowo zgodne z objętymi kontrolą kluczowymi zasadami określonymi w przepisach;
114. zauważa, że ostateczne liczby mogą zostać podane jedynie za te lata budżetowe, które można uważać za zamknięte, a w tym kontekście do dnia dzisiejszego najwcześniejszym rokiem budżetowym, który można uznać za zamknięty, jest rok 2004;
115. przypomina, że rolą Komisji jest także dostarczanie państwom członkowskim wytycznych i wymiana dobrych praktyk między organami krajowymi; wzywa wszystkie DG Komisji do dalszej poprawy wyników osiągniętych w tym względzie;
116. podkreśla, że administracje państw członkowskich są w dużym stopniu współwykonawcami strategii politycznych, które realizują w ramach zarządzania dzielonego; podkreśla w związku z tym, że zarządzanie dzielone między Komisją a państwami członkowskimi zależy od zapewnienia przez zainteresowane administracje atmosfery wzajemnego poszanowania i uznania; wskazuje, że atmosferę tę można w dużym stopniu wciąż poprawić w bieżącym zarządzaniu i związanymi z nim kontaktami między Komisją a administracjami państw członkowskich;
117. zwraca się do Komisji, aby wskazywała najlepsze praktyki i rozpowszechniała je wśród państw członkowskich, by umożliwić lepsze wykorzystanie środków finansowych i poprawić przepływy pieniężne w odniesieniu do beneficjentów poprzez zmianę i uproszczenie rozporządzeń wykonawczych dotyczących funduszy strukturalnych na szczeblu krajowym;
118. jest zaniepokojony informacjami OLAF, zgodnie z którymi pojawia się coraz więcej dowodów na to, że w wielu przypadkach oszustwa dotyczące funduszy strukturalnych są organizowane i planowane i nie były wynikiem nadarzającej się okazji; wzywa wszystkie zainteresowane podmioty w państwach członkowskich i w instytucjach unijnych do ścisłej współpracy w celu zaradzenia temu zjawisku (sprawozdanie roczne OLAF za 2010 r., s. 41);

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

119. ubolewa z powodu nieterminowego przekazywania rocznych zestawień państw członkowskich na temat funduszy strukturalnych, z którego to powodu nie można uzyskać wystarczającej gwarancji co do zgodnego z prawem wdrażania programów regionalnych; uznaje, że jest to uzasadniony powód do wstrzymania płatności z funduszy strukturalnych dla takich państw członkowskich;
120. zwraca się do Komisji o zbadanie w ramach przeglądu rozporządzenia finansowego skuteczności obowiązkowych krajowych deklaracji jako zachęt lub czynników odstraszających, a także zalet i ulepszeń, jakie mogą oznaczać dla zarządzania funduszami; uważa, że należy ponadto pamiętać, iż w okresie 2007–2013 wprowadzono znaczne zmiany w systemach zarządzania i kontroli w stosunku do przeszłości i że w związku z tym konieczna jest ocena ich wyników w celu wprowadzenia dalszych ulepszeń; jest zdania, że wprowadzenie tego instrumentu powinno rzeczywiście posłużyć umożliwianiu Komisji wypełniania obowiązku nadzorowania państw członkowskich i zapewniania skutecznego funkcjonowania krajowych systemów zarządzania i kontroli;
121. wzywa Komisję do zacieśnienia kontaktów z administracjami państw członkowskich z myślą o wzajemnej wymianie informacji, tak aby niezwłocznie rozwiązywać pojawiające się problemy;
122. jest głęboko zaniepokojony wciąż niskimi standardami systemów zarządzania i kontroli niektórych państw członkowskich i wolnym tempem usprawniania tych systemów;
123. zwraca się do Komisji o włączenie do rozporządzenia finansowego wymogu dotyczącego obowiązkowych krajowych deklaracji w sprawie zarządzania wydawanych i podpisywanych na szczeblu ministerialnym i starannie kontrolowanych przez niezależnego audytora, będących podstawowym pierwszym krokiem ku większej krajowej odpowiedzialności za unijne wydatki; jest zdania, że jeśli Komisja nie wprowadzi tego instrumentu, nie będzie w stanie wypełniać swojego obowiązku nadzorowania państw członkowskich i zapewniania skutecznego funkcjonowania krajowych systemów zarządzania i kontroli;
124. zwraca uwagę na swój Regulamin, zwłaszcza na załącznik VI, art. 6 ust. 3, zgodnie z którym przewodniczący, działając w imieniu Parlamentu, „może wystąpić, na podstawie sprawozdania komisji właściwej ds. kontroli budżetowej, do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ze skargą przeciwko danej instytucji o niewykonanie zobowiązań wynikających z uwag do decyzji w sprawie absolutorium lub z innych rezolucji dotyczących realizacji wydatków, zgodnie z art. 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej”; ponadto przypomina o konieczności skutecznego organizowania regularnych trójstronnych spotkań w ramach procedury budżetowej przewidzianych w art. 324 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
125. ubolewa nad tym, że w przypadku jednostek certyfikujących przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności⁽¹⁾ brakuje spójnych i jasnych norm kontroli; wzywa Komisję do powołania grupy roboczej z udziałem państw członkowskich, której zadaniem będzie opracowanie jednolitych norm kontroli w celu usprawnienia działań kontrolnych jednostek certyfikujących/kontrolnych;

126. wzywa Komisję do przekazania Parlamentowi liczby istniejących organów zarządzających i oceny prawidłowości ich funkcjonowania;

Badania naukowe, energia i transport – 8 000 000 000 EUR

127. przypomina, że większość wydatków w zakresie tej grupy polityki jest wdrażana przez Komisję w ramach bezpośredniego scentralizowanego zarządzania i, w coraz większym stopniu, w ramach pośredniego scentralizowanego zarządzania poprzez agencje i wspólne przedsiębiorstwa;
128. odnotowuje, że najbardziej prawdopodobny poziom błędu szacowany przez Trybunał Obrachunkowy w tej grupie polityki wynosi od 2 % do 5 %;
129. zauważa ponadto, że Trybunał Obrachunkowy uznał systemy zarządzania i kontroli za jedynie częściowo skuteczne w zakresie zapewnienia prawidłowości transakcji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

130. odnotowuje, że głównym źródłem błędów w tej grupie polityki pozostaje zwrot zawyżonych kosztów osobowych i kosztów pośrednich w projektach badawczych; ponadto dostrzega większą liczbę zastrzeżeń wobec bezpośredniego zarządzania (wzrost z 4 do 9), głównie z powodu złożonych kryteriów kwalifikacyjnych;
131. odnotowuje również, że w świetle szczególnego znaczenia, jakie dla gospodarki unijnej mają badania naukowe i rozwój, błędy w tej dziedzinie są szczególnie niepokojące;
132. przypomina, że zgodnie z zasadami 6. PR do zestawień poniesionych wydatków beneficjenci dołączyli poświadczenie z kontroli wydane przez niezależnego audytora, poświadczające, iż niezależny audytor jest wystarczająco pewny, że zadeklarowane koszty spełniają wymogi kwalifikowalności; zwraca uwagę na fakt, iż sama Komisja przyznaje, że kryteria kwalifikowalności ustalone z myślą o uzyskiwaniu poświadczenia są zbyt restrykcyjne;
133. wyraża zaniepokojenie faktem, że Trybunał Obrachunkowy wykrył błędy w 43 % skontrolowanych zestawień poniesionych wydatków – zarówno w roku 2009, jak i w 2008 – w odniesieniu do których audytor poświadczający wydał opinię bez zastrzeżeń, zanim zestawienia te zostały przedłożone celem uzyskania zwrotu kosztów;
134. zauważa, że chociaż Komisja znacznie zwiększyła kwotę niekwalifikowalnych kosztów odzyskanych w 2009 r., pozostałe do odzyskania kwoty zwiększyły się w podobnym zakresie i wzrosły niemal trzykrotnie – do 31 500 000 EUR;
135. uważa, że bardzo ważne jest zaufanie publiczne w dziedzinie badań naukowych, energii i transportu, gdyż przewiduje się wzrost udziału tej dziedziny w budżecie unijnym w nadchodzących latach;
136. zwraca się do Komisji, by zapewniła, że niezależni audytorzy, którzy nieprawidłowo poświadczyli zestawienia kosztów, zostali poinformowani o kryteriach kwalifikowalności zadeklarowanych kosztów i, w stosownych przypadkach, pociągnięci do odpowiedzialności, by dokonała przeglądu działania systemu poświadczania metodyki wyliczania kosztów przez beneficjentów, by zmniejszyła zaległości w odzyskiwaniu nienależnie wypłaconych kwot oraz aby w razie konieczności nałożyła sankcje, by dalej upraszczała zasady dotyczące finansowania badań naukowych, znacznie poprawiła dostęp do środków na badania naukowe dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz aby zapewniła pełną odpowiedzialność za prawidłowe wykorzystanie unijnych pieniędzy;
137. ponawia swoje kierowane do Komisji wezwanie o wprowadzenie pewności prawnej poprzez powstrzymanie się od stosowania z mocą wsteczną bardziej restrykcyjnej definicji przepisów dotyczących uczestnictwa oraz zwracania się do beneficjentów o ponowne sprawdzanie sprawozdań finansowych już zatwierdzonych przez służby Komisji, zmniejszając tym samym potrzebę przeprowadzania kontroli *ex post* oraz korekt działających wstecz; wzywa Komisję Europejską do szybkiego zamknięcia dawnych procedur spornych, wynikających z toczących się kontroli, we wnikliwy sposób i z poszanowaniem zasad należytego zarządzania finansami; proponuje, by rozwiązanie tych dawnych procedur spornych nastąpiło w drodze porozumienia pomiędzy wszystkimi stronami, przykładowo w oparciu o niezależny ponowny audyt i/lub z wykorzystaniem postępowania u niezależnego mediatora *ad hoc*;
138. przychylnie odnosi się do faktu, że Komisja zaczęła korzystać z możliwości nakładania sankcji w dziedzinie badań naukowych (34 działania, w wyniku których uzyskano 514 330 EUR), niemniej przychyliła się do wniosku IAS, zgodnie z którym konieczny jest zdecydowany mechanizm wykrywania nieprawidłowości;
139. dalej zachęca Komisję do dopilnowania, aby IAS posiadała takie same uprawnienia wobec organów powołanych przez Unię, posiadających osobowość prawną i otrzymujących środki z budżetu (wspólne przedsiębiorstwa unijne), jakie przysługują jej wobec poszczególnych działów Komisji, zgodnie z art. 185 ust. 3 rozporządzenia finansowego;
140. uważa, że 8. PR powinien opierać się na radykalnej zmianie poglądów, w tym na wprowadzeniu systemu bonusów częściowo zastępującego obecny system płatności z góry oraz na lepszym dostępie do kapitału wysokiego ryzyka w celu zwiększenia wydajności;

Pomoc zewnętrzna, rozwój i rozszerzenie – 6 600 000 000 EUR

141. przypomina, że większość wydatków w tym obszarze polityki podlega bezpośredniemu scentralizowanemu zarządzaniu przez służby Komisji, na poziomie głównej siedziby Komisji lub delegatur Unii („delegatury Unii Europejskiej” po wejściu w życie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej); ponadto odnotowuje rosnące wykorzystanie wspólnego zarządzania, na przykład w ramach instrumentu żywnościowego;
142. uważa, że skuteczność w odniesieniu do obszarów wydatków, nie zaś wyłącznie do poszczególnych projektów, należy oceniać na podstawie ogólnego trendu dotyczącego błędów;
143. odnotowuje, że najbardziej prawdopodobny poziom błędów szacowany przez Trybunał Obrachunkowy w kontrolowanej dziedzinie wynosi od 2 % do 5 %;
144. odnotowuje również ogólną ocenę systemów nadzoru i kontroli, które – zdaniem Trybunału Obrachunkowego – są tylko w części skuteczne;
145. zauważa także, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził, iż roczne sprawozdanie z działalności i oświadczenie dyrektora generalnego ds. EuropeAid zawiera tylko częściowo rzetelną ocenę zarządzania finansami w zakresie prawidłowości transakcji;
146. odnotowuje, że ocena systemów zarządzania i kontroli w krajach kandydujących oraz w potencjalnych krajach kandydujących jest procesem ciągłym realizowanym w ramach ustalonych w harmonogramie procesu zdecentralizowanego zarządzania dla Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA), który prowadzi do przyznania przez Komisję uprawnień w zakresie zarządzania określonymu elementowi, programowi lub instrumentowi w ramach IPA;
147. zwraca się do Komisji o ścisłą współpracę z krajami kandydującymi i potencjalnymi krajami kandydującymi w celu skutecznej poprawy systemów zarządzania i kontroli, rozpowszechniania najlepszych rozwiązań w zakresie zwalczania nieprawidłowości oraz zapewnienia zgodności stosowanych przez nie rozwiązań z przepisami i standardami Unii;
148. ubolewa nad faktem, że w niektórych potencjalnych krajach kandydujących w administracji publicznej wciąż praktykowane jest mianowanie urzędników niezgodne z przepisami w sprawie służby cywilnej; ubolewa nad niedostatecznym funkcjonowaniem wymiaru sprawiedliwości w wielu przypadkach; zwraca się do Komisji o zapewnienie wszystkim potencjalnym krajom kandydującym niezbędnej wiedzy fachowej i instytucjonalnej w celu skutecznego zwalczania korupcji i kontynuacji koniecznych reform;
149. wyraża zaniepokojenie wysokim wskaźnikiem odrzucania wniosków w państwach ze zdecentralizowanym systemem wdrażania, tj. w państwach, w których delegacje unijne dokonują kontroli *ex ante* dokumentów przetargowych; podkreśla, że wydaje się, że władze krajowe w tych państwach mają trudności z wprowadzeniem decydujących zmian, od których zależy odstąpienie od kontroli *ex ante* prowadzonych przez Komisję; zwraca się do Komisji i krajów kandydujących o lepsze prowadzenie dialogu i zadbanie o skuteczną współpracę;
150. odnotowuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 12/2009 na temat skuteczności projektów realizowanych przez Komisję w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych na rzecz Bałkanów Zachodnich;
151. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną ocenę Trybunału Obrachunkowego dotyczącą systemów nadzoru i kontroli stosowanych w dziedzinie pomocy humanitarnej; zwraca się jednak do Komisji o większe przywiązywanie wagi do działań następczych realizowanych w związku uchybieniami wykrytymi w trakcie audytów dotyczących partnerów zaangażowanych w realizację działań oraz do monitorowania stopnia korzystania z centrów ds. zamówień w ramach pomocy humanitarnej, a także o pełne ich wykorzystanie;
152. apeluje do następcy DG TELEX, by ostatecznie opracował swoją metodykę kontroli *ex post* i niezwłocznie zajął się odnośnymi zaleceniami audytora wewnętrznego;
153. zwraca się do DG ELARG o opracowanie i wprowadzenie mechanizmów mających na celu ułatwienie analizy i śledzenie wyników przeprowadzonych zadań kontrolnych oraz o przeznaczenie wystarczających zasobów na analizę zaległych deklaracji końcowych złożonych przez państwa członkowskie, które niedawno przystąpiły do Unii, ale odnoszących się jeszcze do okresu przed przystąpieniem;
154. zwraca się do DG ECHO, aby usprawniła dokumentację oceny wniosków dotyczących działań pomocy humanitarnej (np. poprzez wprowadzenie ujednoczonych sprawozdań z oceny) oraz o zdanie sprawy z doświadczeń związanych z wdrażaniem Instrumentu Żywnościowego w rocznym sprawozdaniu z działalności za rok 2010;

155. odnotowuje, że zapewnianie pomocy zagranicznej może również mieć negatywne skutki, na przykład w przypadku nieprawidłowego zarządzania funduszami przez skorumpowany reżim w kraju otrzymującym pomoc, oraz że działania służące przeciwdziałaniu takim skutkom powinny mieć priorytetowe znaczenie;
156. przychylnie odnosi się do faktu, że w latach 2007–2010 Komisja wydała 396 000 000 EUR na rzecz wspierania krajów kandydujących w dążeniu do usprawnienia wymiaru sprawiedliwości i zwalczania korupcji, jak również do postępów poczynionych w tym zakresie; niemniej ostrzega przed nadmiernym optymizmem i zwraca się do Komisji o dostarczenie dowodów na to, że środki pieniężne zostały skutecznie wydane, a udoskonalone struktury kontroli rzeczywiście skutkują większymi sankcjami wobec skorumpowanych podmiotów, w tym w przypadkach korupcji na wysokim szczeblu, że przepisy zostały w pełni wdrożone i że reformy mają charakter trwały;
157. z niepokojem dostrzega słabe strony zdecentralizowanego systemu wdrażania (DIS) w Chorwacji i Turcji zidentyfikowane przez Trybunał Obrachunkowy; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania na temat wszelkich środków podjętych w celu zaradzenia temu problemowi oraz o przedstawienie szacowanej kwoty zagrożonych wydatków;
158. zwraca się do Komisji, a w szczególności do DG ELARG, o intensyfikację prac nad deklaracjami końcowymi w ramach programu Phare, programu CARDS oraz środków przejściowych oraz o ostrożne i terminowe zakończenie tych programów;
159. ubolewa nad faktem, że znaczącą część pomocy przedakcesyjnej omówiono w rozdziale 3 (rolnictwo – 254 000 000 EUR) oraz w rozdziale 4 (spójność – 65 000 000 EUR) sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego; wyraża zdziwienie, że w przeciwieństwie do lat ubiegłych sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego nie zawiera informacji na temat wizyt audytorów w poszczególnych państwach w przypadku krajów nienależących do Unii;
160. ubolewa nad faktem, że w roku 2009 DG REGIO nie odbyła żadnej wizyty kontrolnej w Chorwacji, mimo że w kraju tym występowały duże problemy w zakresie procedur przetargowych;
161. dalej zachęca Komisję, by informowała międzynarodowe organizacje o tym, że przyszła pomoc unijna będzie uzależniona od udokumentowania wiarygodności w postaci poświadczenia wiarygodności;
162. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o przedstawienie przyczyn, dla których próba transakcji dotycząca działu poświęconego pomocy zewnętrznej wykazała porównywalnie niski poziom błędów (13 %), duży udział błędów niekwantyfikowalnych na poziomie delegacji unijnych oraz żadnych błędów dokładności ani wystąpienia w obszarze, który z natury cechuje duże ryzyko niewłaściwego wykorzystania środków; zwraca się do Komisji, a w szczególności do delegacji unijnych, o przedstawienie przejrzystej ścieżki audytu i wszelkich innych informacji, które ułatwią Trybunałowi Obrachunkowemu dokonanie analizy;
Edukacja i obywatelstwo – 2 200 000 000 EUR
163. przypomina, że większość wydatków w tym obszarze podlega bezpośredniemu scentralizowanemu zarządzaniu lub zarządzaniu dzielonemu;
164. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną rolę, jaką Komisja odgrywa w tym zakresie poprzez zapewnianie państwom członkowskim wytycznych, oraz zachęca Komisję do dalszego rozpowszechniania dobrych praktyk wśród organów krajowych;
165. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził współczynnik błędów w przypadku zamykanych programów na poziomie 2–5 % oraz że systemy nadzoru i kontroli w zakresie tego obszaru polityki były jedynie częściowo skuteczne w zapewnianiu prawidłowości zamknięć w roku 2009;
166. jest zaniepokojony faktem, że 29 ze 120 zamkniętych programów poddanych badaniu (24 %) zawierało podstawowe błędy;
167. niepokoi się tym, że systemy nadzoru i kontroli na poziomie Komisji w 2009 r. nie doprowadziły do wykrycia i korekty znacznej liczby błędów w zamykanych w tym roku programach;
168. zaleca, aby Komisja nadal dążyła do usprawnienia kontroli zamykania programów, tak by zapewnić wykrywanie i korektę błędów oraz zapobiegać ponownemu pojawianiu się błędów wykrytych w przeszłości;

Sprawy gospodarcze i finansowe – 700 000 000 EUR

169. przypomina, że podstawowe programy w ramach tego obszaru polityki stanowią część szóstego i siódmego programu ramowego (PR) na rzecz badań naukowych i rozwoju technologii (222 000 000 EUR), oraz przypomina o powiązonym finansowaniu unijnych agencji (116 000 000 EUR), Funduszu Gwarancyjnego dla Działań Zewnętrznych (92 000 000 EUR) oraz Programu Ramowego na Rzecz Konkurencyjności i Innowacji (CIP), który zastąpił Wieloletni program na rzecz przedsiębiorstw i przedsiębiorczości (MAP) (175 000 000 EUR);
170. przypomina ponadto, że większość działań w zakresie 6. PR, 7. PR i CIP jest finansowanych na mocy umowy z Komisją w sprawie przyznania dotacji oraz że dotacje są wypłacane w następujący sposób: zaliczka po podpisaniu umowy w sprawie przyznania dotacji, następnie płatności okresowe i końcowe, które pokrywają kwalifikowalne wydatki na podstawie zestawień poniesionych wydatków przedstawionych przez beneficjentów;
171. przypomina, że w swoich rezolucjach w sprawie absolutorium za lata 2007 i 2008 Parlament wezwał Komisję do pozwolenia beneficjentom na stosowanie średnich kosztów osobowych w poszczególnych centrach kosztów i niewymagania podawania indywidualnych kosztów osób czynnie zaangażowanych w konkretny projekt badawczy; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji C(2011) 174 z dnia 24 stycznia 2011 r. w sprawie trzech aktów upraszczających wdrożenie decyzji nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji Rady 2006/970/Euratom;
172. zauważa, że głównym zagrożeniem dla prawidłowości jest to, że kwalifikowalne koszty przedstawiane w zestawieniach poniesionych wydatków są zawyżane i że nie jest to wykrywane przez systemy nadzoru i kontroli Komisji, oraz że Trybunał Obrachunkowy ocenia ryzyko nieprawidłowości płatności wykonywanych na podstawie zestawień poniesionych wydatków jako „wysokie”;
173. odnotowuje obrazowe przykłady wspomniane przez Trybunał Obrachunkowy w odniesieniu do:
- szóstego programu ramowego, gdzie poważne nieprawidłowości w zestawieniach poniesionych wydatków nie zostały wykryte ani przez firmę, która wydała poświadczenie z kontroli, ani przez inną zajmującą się kontrolą zewnętrzną firmę, która w imieniu Komisji przeprowadziła dwie kontrole *ex post*,
  - siódmego programu ramowego, gdzie beneficjent stosował metodykę obliczania kosztów osobowych niezgodną ani z zasadami 6., ani 7. PR, oraz odpowiednio w przypadku jednego skontrolowanego projektu, gdzie zadeklarowane koszty były zawożone o ponad 17 %, a taka sama metodologia była zastosowana do 13 innych projektów,
  - Europejskiej Agencji Kosmicznej (ESA) – wspólne zarządzanie – Trybunał Obrachunkowy stwierdził włączenie kosztów, które nie powinny być pokryte przez Wspólnotę, lub kosztów, które były niewystarczająco udokumentowane, o wartości wynoszącej niemal 10 % skontrolowanej próby, a także poważne uchybienia w zasadach i procedurach udzielania zamówień;
174. zauważa z troską i wyraża niepokój, że Trybunał Obrachunkowy wciąż wykrywa błędy w płatnościach, w odniesieniu do których zatwierdzony audytor wydał opinię bez zastrzeżeń, oraz że Trybunał Obrachunkowy ocenia certyfikację zestawień poniesionych wydatków jako jedynie częściowo skuteczną w wykrywaniu błędów deklarowanych kosztów;
175. zaznacza, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził, iż płatności w tym obszarze polityki były wolne od istotnych błędów, lecz że zaleca on także zwrócenie uwagi na rodzaj i zasięg błędów wykrytych w wydatkach na badania naukowe; zauważa, że choć dwa z trzech systemów nadzoru i kontroli w tym obszarze polityki oceniono jako skuteczne, to jeden system tylko częściowo zapewniał prawidłowość płatności;
176. zwraca się do Komisji o:
- przyjrzenie się istniejącym rozwiązaniom w zakresie kontroli *ex ante* w celu ustalenia stopnia ich skuteczności,
  - rozważenie, w świetle zdobytych doświadczeń, czy korzystanie z certyfikacji audytora zewnętrznego wyznaczonego przez beneficjenta stanowi skuteczny środek kontroli, oraz zbadanie alternatywnych metod kontroli,

- zwiększenie znajomości zasad kwalifikowalności wśród audytorów poświadczających, aby zwiększyć wiarygodność wydawanych przez nich poświadczeń z kontroli, oraz – w stosownych przypadkach – pociąganie tych audytorów do odpowiedzialności,
- dalszą poprawę jakości jej kontroli *ex ante* w zakresie procedur udzielania zamówień i okresowych/końcowych płatności oraz o dopilnowanie, aby kontrole *ex post* wchodziły w zakres programów prac;

Kompleksowy przegląd wydatków

177. wzywa Komisję do przeprowadzenia w 2011 r. w trybie pilnym kompleksowego przeglądu wydatków we wszystkich obszarach działalności, co zapewni prawidłowe wykorzystanie wszystkich wydatków w celu wskazania możliwych oszczędności, które zmniejszyłyby presję na budżet w obecnym okresie cięć budżetowych;
178. uważa, że wszelkie żądania zwiększenia wydatków w kluczowych obszarach priorytetowych można spełnić dzięki oszczędnościom wynikającym z istniejących programów, a zatem należy poddać dokładniejszej kontroli programy nieaktualne lub nieskuteczne, co umożliwi redystrybucję środków finansowych;

Priorytetowe działania

179. wzywa Komisję do przedłożenia właściwej komisji Parlamentu planu przedstawiającego działania, które zamierza podjąć w odniesieniu do reformy obecnej procedury udzielania absolutorium, krajowych deklaracji w sprawie zarządzania, sfinalizowania struktury zarządczej Komisji, systematycznego przerywania i wstrzymywania płatności, jak również uchylenia tego środka, oraz usprawnienia mechanizmów naprawczych;

Reforma obecnej procedury udzielania absolutorium

180. wzywa Komisję do zorganizowania międzyinstytucjonalnej dyskusji z udziałem, w początkowej fazie, na najwyższym szczeblu, przedstawicieli Rady, Komisji, Trybunału Obrachunkowego i Parlamentu, a w drugiej fazie przedstawicieli państw członkowskich, parlamentów krajowych i najwyższych instytucji kontroli w celu zainicjowania obszernej debaty na temat obecnego systemu przeprowadzania procedury absolutorium;
181. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji dotyczących skrócenia terminów związanych z procedurą udzielania absolutorium, aby można było przeprowadzić głosowanie na posiedzeniu plenarnym w ciągu roku następującego po roku budżetowym, z którego sprawozdanie podlega kontroli; zachęca Trybunał Obrachunkowy i wszystkie instytucje do skrócenia i wzmocnienia procedury udzielania absolutorium, tak aby stała się bardziej przejrzysta i zrozumiała dla podatników w Unii;

Krajowe deklaracje w sprawie zarządzania

182. podkreśla, że krajową deklarację w sprawie zarządzania należy rozumieć jako instrument ułatwiający większą krajową odpowiedzialność za unijne wydatki poprzez stworzenie zarówno parlamentom krajowym, jak i krajowym organom kontroli możliwości uczestniczenia w procesie zapewniania legalności, prawidłowości i wydajności wykorzystania unijnych środków; jest zdania, że krajowe deklaracje w sprawie zarządzania są instrumentem, który umożliwi organom krajowym i unijnym wspólne działanie w pełnym poszanowaniu roli i zakresu obowiązków każdej ze stron;
183. przypomina, że od roku 2005 Parlament zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosku w sprawie wprowadzenia obowiązkowych krajowych deklaracji w sprawie zarządzania;
184. podkreśla, że odpowiedzialność za wykorzystanie środków powinna spoczywać nie tylko na osobie odpowiedzialnej za tę dziedzinę w skali Unii, lecz również na osobie odpowiedzialnej za to w skali poszczególnych krajów, ponieważ aż około 80 % budżetu wykonują władze krajowe;
185. wielokrotnie domagał się, aby każdy krajowy minister finansów wydał i podpisał krajową deklarację w sprawie zarządzania dotyczącą wykorzystania środków, a także proponował, aby krajowa deklaracja w sprawie zarządzania wydana przez ministra finansów podlegała kontroli krajowej instytucji kontroli lub innego niezależnego kontrolera, ponieważ kontrola deklaracji wydanej przez krajowego ministra powinna zwyczajowo leżeć w gestii każdego niezależnego krajowego organu kontroli;

186. z zadowoleniem przyjmuje złożenie przez niektóre państwa członkowskie (tj. Danię, Niderlandy, Zjednoczone Królestwo i Szwecję) krajowych deklaracji w sprawie zarządzania, lecz zauważa, że różnią się one jakością i przejrzystością;
187. uważa, że złożenie przez te państwa krajowych deklaracji w sprawie zarządzania pokazuje pozostałym państwom członkowskim, że jest to wykonalne;
188. zauważa, że wniosek Komisji w sprawie reguł finansowych mających zastosowanie do budżetu rocznego Unii (COM(2010) 815, art. 56) przewiduje wprowadzenie poświadczeń zarządzania na poziomie kierowniczym; podkreśla, że Parlament uważa, iż wniosek ten jest krokiem w kierunku krajowych deklaracji w sprawie zarządzania, które stanowią ostateczny cel;
189. zwraca się do Komisji o przedstawienie formalnego wniosku dotyczącego wprowadzenia obowiązkowych krajowych deklaracji w sprawie zarządzania należycie podpisanych przez każdego krajowego ministra finansów w następujących etapach:
- analiza jakości, kompletności, obiektywności, adekwatności i przydatności istniejących krajowych deklaracji w sprawie zarządzania wraz z oceną wartości dodanej udzielonych informacji, a także ich ewentualnych braków,
  - sporządzenie wytycznych dotyczących określenia wspólnych głównych aspektów krajowych deklaracji w sprawie zarządzania, zapewniających, że będą one użyteczne zarówno dla Komisji, jak i dla Trybunału Obrachunkowego,
  - sporządzenie harmonogramu działania określającego termin, do którego państwa członkowskie mają wykonać najważniejsze etapy procesu wprowadzania krajowych deklaracji w sprawie zarządzania, a także obowiązkowych krajowych deklaracji w sprawie zarządzania na mocy rozporządzenia finansowego w terminie do dnia 1 stycznia 2014 r., który wyznacza początek nowej perspektywy finansowej,
- proponuje, by zawartość krajowych deklaracji w sprawie zarządzania była zgodna z międzynarodowymi standardami kontroli i służyła procedurze kontroli prowadzonej przez Trybunał Obrachunkowy;
- Sfinalizowanie struktury zarządzania Komisji*
190. podkreśla, że zarówno roczne sprawozdanie z działalności dyrektora generalnego, jak i sprawozdanie podsumowujące kolegium komisarzy stanowią istotne elementy umożliwiające Komisji przedstawienie sprawozdania organowi udzielającemu absolutorium;
191. zwraca się do Komisji – analogicznie do wezwania do ustanowienia krajowych deklaracji w sprawie zarządzania na szczeblu politycznym – o sfinalizowanie jej struktury zarządzania poprzez dodanie podpisu właściwego komisarza do rocznego sprawozdania z działalności dyrektora generalnego oraz sporządzenie sprawozdania podsumowującego – które powinno również zawierać „tablicę wyników” w zakresie jakości kontroli w poszczególnych państwach członkowskich i obszarach polityki – podpisanego przez przewodniczącego Komisji Europejskiej;
192. zauważa, że aby dopełnić strukturę zarządzania, Komisja może również być zobowiązana do umocnienia procedur, by umożliwić kolegium komisarzy przyjęcie sprawozdania podsumowującego i stworzyć poszczególnym komisarzom możliwość włączenia się w przygotowywanie rocznego sprawozdania z działalności dyrektora generalnego, obejmującego następujące środki obowiązujące w roku budżetowym 2010:
- przekazanie właściwej komisji Parlamentu i opublikowanie protokołu posiedzenia, na którym kolegium komisarzy przyjmuje sprawozdanie podsumowujące,
  - przekazanie właściwej komisji Parlamentu oświadczenia dyrektora generalnego dotyczącego jego spotkania z właściwym komisarzem, jasno i w pełni wyjaśniającego treść ich rozmów dotyczących rocznych sprawozdań z działalności wraz ze wszelkimi ewentualnymi zastrzeżeniami;
193. podkreśla, że środki te nie rozmyją w żaden sposób bezpośredniej odpowiedzialności każdego dyrektora generalnego lub innych upoważnionych urzędników zatwierdzających;

Systematyczne uruchamianie mechanizmu przerywania i wstrzymywania płatności oraz uchylecia tego środka

194. zauważa, że łączna suma korekt finansowych potwierdzonych w roku 2009 w zakresie samych działań strukturalnych wynosi 7 719 000 000 EUR (roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej, rok budżetowy 2009, s. 112); zauważa jednak, że jedynie 5 387 000 000 EUR (7 719 000 000 - 2 332 000 000) (s. 103) zostało wdrożonych i zaksięgowanych; jest zdania, że duża różnica między kwotami wymagającymi korekty i kwotami faktycznie skorygowanymi uzasadnia konieczność wprowadzenia automatycznego wstrzymania płatności, bez decyzji Komisji, niezwłocznie w przypadku dowodów wskazujących na poważne uchybienie funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli;
195. apeluje do Komisji o wprowadzenie systematycznego uruchamiania mechanizmu przerywania i wstrzymywania płatności niezwłocznie w przypadku dowodów wskazujących na poważne uchybienie funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli państw członkowskich;
196. uważa, że proces prowadzący do wprowadzenia systemu systematycznego przerywania i wstrzymywania płatności powinien obejmować:

- przekazywanie właściwej komisji Parlamentu informacji jasno wskazujących wszystkie dotychczasowe przypadki przerwania i wstrzymania płatności oraz przyczyny tych decyzji,
- opis jasnych, jednoznacznych i niepozostawiających miejsca na interpretację kryteriów stosowanych przez wszystkie dyrekcje generalne w odniesieniu do przyszłych przypadków przerwania/wstrzymania płatności oraz uchylecia przerwania/wstrzymania płatności, w zakresie których należy stworzyć systematyczny mechanizm niewymagający uprzedniej decyzji na szczeblu politycznym,
- włączenie do rozporządzenia finansowego zasady systematycznego przerywania i wstrzymywania płatności na podstawie dowodów wskazujących na poważne uchybienia w funkcjonowaniu systemu zarządzania i kontroli państw członkowskich oraz opracowanie kompleksowych wytycznych dla państw członkowskich, aby pomóc władzom krajowym uniknąć niejasności i nieprawidłowości,
- przekazanie przez Komisję kopii wszelkich pism dotyczących zwrotu należności i pism informujących o korektach finansowych do parlamentów krajowych i najwyższego organu kontroli w danym państwie członkowskim, a także do właściwej komisji Parlamentu;

Usprawnienie mechanizmów naprawczych

197. nalega, aby Komisja usprawniła mechanizmy naprawcze celem dopilnowania, by skutki finansowe nieprawidłowo wykonanych płatności spadały na beneficjentów, a nie na podatników;
198. uważa, że proces prowadzący do osiągnięcia tego celu powinien również obejmować przedstawienie właściwej komisji Parlamentu następujących elementów:
- jasnej, pełnej i bezbłędnej listy wszystkich korekt finansowych wprowadzonych od roku 2000 oraz informacji o tym, czy nieprawidłowo otrzymane płatności zostały odzyskane lub zastąpione innymi projektami (jeżeli tak, to należy również przedstawić jakościową ocenę tych zastępczych projektów),
  - środków, jakie należy podjąć w związku z wnioskiem Trybunału Obrachunkowego, że „Komisja nie zawsze otrzymuje kompletne i wiarygodne informacje od państw członkowskich” (sprawozdanie roczne 2009, pkt 1.49), wraz z listą tych państw członkowskich i sumą nieprawidłowości, a także informacji o wynikach „ujednoliconej procedury” (odpowiedź Komisji w jej sprawozdaniu rocznym za rok 2009, pkt 1.34) wprowadzonej na lata 2007–2013,
  - planu działania dotyczącego lepszego zintegrowania i pogodzenia wniosków Trybunału Obrachunkowego dotyczących rocznego poziomu błędów na poziomie beneficjentów oraz prac Komisji realizowanych w następstwie tych wniosków, jak również korekt finansowych i kwot odzyskanych

w ciągu całego cyklu życia różnych programów aż do procedury zamknięcia z uwzględnieniem identyfikacji płatności, które mogą być przedmiotem dalszej kontroli, oraz procedur rozliczenia rachunków i lepszych działań następczych dotyczących wysiłków czynionych przez państwa członkowskie w celu odzyskania środków;

Osoba oceniająca wyniki

199. apeluje do Komisji o powołanie „osoby oceniającej wyniki” odpowiedzialnej za przygotowanie sprawozdania oceniającego, zgodnie z wymogiem przewidzianym w art. 318 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zatwierdzonej przez kolegium komisarzy w celu określenia jasnego „autorstwa” tego sprawozdania;
200. uważa, że sprawozdanie oceniające powinno być sporządzone w taki sposób, aby stosunek między głównymi wskaźnikami wykonania, ich podstawą prawną/polityczną, kwotą wydatków i osiągniętym wynikiem był jasny i przejrzysty, a metodologia wykorzystana przy sporządzaniu tego sprawozdania powinna być poddana kontroli przez służby audytu wewnętrznego, które ocenią również wykonaną pracę, oraz że główne wskaźniki wykonania wykorzystywane przez wszystkie wydziały Komisji powinny być publicznie dostępne;
201. sprawozdanie oceniające powinno być przedstawione na posiedzeniu plenarnym i stanowić przedmiot debaty, na którą zostanie również zaproszony Trybunał Obrachunkowy, aby przedstawić swą opinię na temat tego sprawozdania;

Wprowadzenie nowej logiki wydatkowania

202. zwraca się do Komisji o wprowadzenie nowej logiki wydatkowania mającej na celu poprawę jego jakości i zapewnienie, że środki pochodzące od unijnych podatników są prawidłowo i mądrze wydatkowane, z uwzględnieniem następujących założeń:
  - opracowanie budżetu Unii w oparciu o analizę proponowanych strategii politycznych, kosztów „realizacji” dla odnośnych organów i beneficjentów oraz celów, które można by osiągnąć dzięki udostępnionym środkom,
  - zapewnienie jak najbardziej realistycznego charakteru i prostoty planów i programów,
  - zapewnienie pełnej i przyjętej odpowiedzialności za wydatki,

proponuje, by Komisja, we współpracy z Trybunałem Obrachunkowym, rozważyła procedurę mającą na celu uzyskanie całościowego poświadczenia wiarygodności odnoszącego się do każdej z perspektyw finansowych i stosowała ją na zasadzie dobrowolności w oczekiwaniu na podstawę prawną, na mocy której taka procedura stanie się obowiązkowa;

Uwagi komisji opiniodawczych

Komisja Rozwoju

203. jest zaniepokojony stwierdzeniem przez Trybunał Obrachunkowy, że systemy nadzoru i kontroli dotyczące pomocy zewnętrznej i rozwoju są tylko częściowo skuteczne w zapewnianiu prawidłowości płatności oraz że w tych płatnościach występował istotny poziom błędów; jest zaniepokojony tym, że stwierdzone przez Trybunał Obrachunkowy błędy w niektórych płatnościach końcowych nie zostały wykryte przez Komisję, oraz tym, że Komisja nie monitoruje stopnia, w jakim partnerzy korzystają z pomocy „centrów ds. zamówień w ramach pomocy humanitarnej”; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że liczba transakcji, w których występował istotny poziom błędów (13 %), była o ponad połowę niższa niż w poprzednich latach, jednakże podkreśla, że konieczne są wysiłki w celu dalszego zmniejszenia tej liczby;
204. zauważa, że „uchylenia wskazane podczas rutynowych kontroli systemów uczestników nie zawsze są usuwane w odpowiednim czasie”⁽¹⁾ przez DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności; w związku z tym nalega, by DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności udoskonaliła nadzór i zwiększyła swoją zdolność do podejmowania działań następczych;

⁽¹⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2009, s. 144, pkt 6.42.

205. wzywa Komisję do włączenia w bardziej kompleksowy sposób aspektów środowiskowych do projektów na rzecz rozwoju, w tym do programów wsparcia budżetowego, oraz do dokonania oceny uwzględniania kwestii środowiskowych w ramach współpracy na rzecz rozwoju; ubolewa, że uchybienia te mogą być spowodowane brakiem personelu, i oczekuje poprawy w związku z pojawieniem się Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych;
206. wzywa po raz kolejny do większego zaangażowania parlamentów oraz konsultowania się z lokalnym społeczeństwem obywatelskim w krajach partnerskich w trakcie sporządzania i przeglądu krajowych dokumentów strategicznych w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju;
207. nalega, by Komisja udzieliła krajom partnerskim wsparcia w rozwijaniu kontroli parlamentarnej oraz zdolności w zakresie audytu, w szczególności w przypadku przyznawania pomocy w drodze wsparcia budżetowego, zgodnie z przepisami art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie DCI ⁽¹⁾, i zwraca się do Komisji o regularne sporządzanie sprawozdań z dokonywanych postępów;
208. po raz kolejny wzywa Komisję do wykazania, że spożytkowała co najmniej 20 % pomocy rozwojowej na szkolnictwo podstawowe i średnie oraz na podstawową opiekę zdrowotną, w tym bezpieczny dostęp do wody i urządzeń sanitarnych; sugeruje ponadto, że powinna zostać przeprowadzona dogłębna ocena wpływów z wydatków w celu maksymalnego zwiększenia skuteczności podejmowanych programów;
209. zwraca się do Komisji o położenie większego nacisku na zdrowie kobiet w krajach rozwijających się, a w szczególności na opiekę zdrowotną nad matkami, ponieważ jest to dziedzina, w której pozostaje najwięcej do zrobienia w celu spełnienia milenijnych celów rozwoju;
210. podkreśla, że mechanizmy pomocy rozwojowej powinny mieć również na celu wspieranie budowania dobrobytu i wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw, ponieważ budowanie dobrobytu jest nadal podstawowym narzędziem zmniejszania ubóstwa; przypomina, że państwa rozwijające się tracą rocznie około 800 000 000 000 EUR w wyniku nielegalnych przepływów kapitału i że przeciwdziałanie temu może mieć decydujące znaczenie dla zmniejszenia ubóstwa i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;
211. ocenia fakt, że organizacje Narodów Zjednoczonych często posiadają specyficzne doświadczenie i wiedzę fachową, która nie jest łatwo osiągalna gdzie indziej; niemniej wyraża zaniepokojenie faktem, że Komisja nie wykazuje uprzednio w przekonujący sposób, że wybór organizacji Narodów Zjednoczonych jest faktycznie bardziej skutecznym i efektywnym sposobem dostarczenia pomocy niż inne dostępne sposoby ⁽²⁾; wzywa Komisję do wprowadzenia bardziej przejrzystego i obiektywnego procesu wyboru ścieżek wdrażania pomocy;
212. wzywa Komisję do zapewnienia lepszej widoczności finansowanej przez Unię działalności międzynarodowej;

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

213. zauważa, że środki na płatności przewidziane w ramach finansowych 2000–2006 na Europejski Fundusz Społeczny (EFS) na rok 2009 zostały wykorzystane w 97,1 % (1 540 000 000 EUR); zauważa, że płatności okresowe i zaliczki w ramach finansowych 2007–2013 wzrosły do kwoty 11 300 000 000 EUR; odnotowuje wysiłki Komisji na rzecz poprawy zarządzania finansowego; ubolewa nad faktem, że pomimo kryzysu finansowego państwa członkowskie nie korzystają ze środków EFS;
214. zauważa, że częstotliwość występowania błędów wykazuje tendencję spadkową w ciągu ostatnich trzech lat i wynosi 36 % w 2009 roku w porównaniu z 54 % w roku 2007, i przyjmuje do wiadomości wysiłki Komisji zmierzające do zmniejszenia wskaźnika błędów; wzywa do większych wysiłków mających na celu w szczególności zmniejszenie zwrotu kosztów, które nie są kwalifikowalne;
215. zwraca się do Komisji o przyczynienie się do poprawy zarządzania finansami przez zastosowanie programu działania, który przyspiesza procedury podejmowania decyzji dotyczące kar finansowych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41).

⁽²⁾ Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 15/2009 zatytułowane „Pomoc UE wdrażana poprzez organizacje Narodów Zjednoczonych: podejmowanie decyzji i kontrola”.

216. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że realizacja programów w ramach EFS w 2009 r. koncentrowała się na europejskiej strategii zatrudnienia, szczególnie na środkach mających na celu zwiększenie zdolności do zatrudnienia na rynku pracy (30,6 % ⁽¹⁾), na działaniach na rzecz szkoleń edukacyjnych i zawodowych (22,8 % ⁽¹⁾), na włączeniu społecznym (20,8 % ⁽¹⁾) oraz równych szansach (6,5 % ⁽¹⁾).
217. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji, żeby pociągnąć wszystkie państwa członkowskie do gruntownej odpowiedzialności przez roczne sprawozdania z kontroli i roczne sprawozdania podsumowujące;

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

218. podkreśla znaczenie pozycji w budżecie 17 02 02 (działania na rzecz konsumentów) oraz 17 01 04 03 (administracja i zarządzanie) dla skutecznej realizacji poszczególnych rocznych programów pracy w ramach programu ochrony konsumentów na lata 2007–2013 i zwraca się do Komisji Europejskiej o szersze rozpowszechnienie informacji na temat dostępnych dotacji (szczególnie w odniesieniu do wspólnych działań podejmowanych w ramach rozporządzenia w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów (rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾), w przypadku których nie wpłynęły żadne wnioski); wyraża zadowolenie z owocnego wykorzystania dodatkowych zasobów (2 000 000 EUR) przeznaczonych w 2009 r. na projekt pilotażowy dotyczący środków nadzoru polityki ochrony konsumentów;
219. z zadowoleniem przyjmuje kolejne wydania tablic wyników dla rynków konsumenckich będących ważnym narzędziem służącym lepszej kontroli i innowacyjnemu uszeregowaniu rynków; uważa, że podstawa empiryczna, którą stworzono, powinna stanowić punkt wyjścia dla nowych koncepcji politycznych na szczeblu unijnym i krajowym i zwraca się do Komisji Europejskiej o to, by opracowując politykę UE we wszystkich odnośnych dziedzinach wykorzystywała tablice wyników dla rynków konsumenckich;
220. z dużym zainteresowaniem odnosi się do przekształcenia Agencji Wykonawczej Zdrowia Publicznego w Agencję Wykonawczą ds. Zdrowia i Konsumentów oraz do pierwszego roku działania Agencji w ramach rozszerzonego mandatu; gratuluje Agencji Wykonawczej ds. Zdrowia i Konsumentów osiągnięcia wyznaczonych celów w zakresie zarządzania dotacjami i umowami w ramach programu ochrony konsumentów (decyzja nr 1926/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾); niemniej jednak uważa za niepokojący fakt, iż 3 % płatności zostało dokonanych po upływie terminu płatności;
221. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w celu osiągnięcia wynoszącego 92 % wskaźnika realizacji środków na płatności przeznaczonych na wdrażanie i rozwój rynku wewnętrznego (pozycja w budżecie 12 02 01); zauważa, że przewidywany wskaźnik realizacji dla programu SOLVIT (pozycja w budżecie 12 02 02) ma wynieść blisko 92 % po uwzględnieniu sumy płatności dokonanych w roku 2008, 2009 i 2010; ponownie zwraca uwagę na potrzebę zachowania oddzielnej pozycji w budżecie dla programu SOLVIT;
222. podkreśla znaczenie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz wzywa Komisję do przeanalizowania skuteczności obecnych programów finansowania dla MŚP, i do ułatwienia ich udziału w programach badawczych Unii dzięki wprowadzeniu innowacyjnych instrumentów finansowych do budżetu Unii;
223. zwraca uwagę na uwagi Trybunału Obrachunkowego dotyczące towarów bezprawnie wprowadzanych na terytorium Unii (w pkt 2.22 sprawozdania rocznego) oraz na odpowiedź Komisji Europejskiej wskazującą na wyjaśnienie zawarte w zmodernizowanym kodeksie celnym; zwraca się do Komisji o niezwłoczne przedłożenie sprawozdania z działań podejmowanych w następstwie odnośnych wyroków wydanych przez Trybunał Sprawiedliwości;
224. zachęca państwa członkowskie do zastosowania odpowiednich metod analizy ryzyka w celu skierowania szczególnej uwagi podczas kontroli celnych na podmioty gospodarcze lub przesyłki o wysokim poziomie ryzyka; dodatkowo zwraca się do państw członkowskich o uzupełnienie kontroli opartych na ocenie ryzyka przypadkowo wybranymi kontrolami; wzywa Komisję, aby podczas sporządzania projektu przepisów wykonawczych do zmodernizowanego kodeksu celnego zwróciła szczególną uwagę na przeprowadzanie fizycznych kontroli towarów, zarówno dla celów podatkowych, jak i bezpieczeństwa; zwraca się również o poprawę kontroli *a priori* i *a posteriori* w odniesieniu do uproszczonych procedur i scentralizowanych odpraw;

⁽¹⁾ Poświadczonych wydatków.

⁽²⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 39.

Komisja Transportu i Turystyki

225. zwraca uwagę, że budżet na rok 2009, w formie ostatecznie zatwierdzonej, a następnie zmienionej w trakcie procedury budżetowej, przewidywał – szczególnie w dziedzinach polityki należących do zakresu działalności Komisji Transportu i Turystyki – łączną kwotę środków na zobowiązania wynoszącą 2 427 000 000 EUR oraz kwotę środków na płatności wynoszącą 2 103 000 000 EUR; odnotowuje ponadto, że z wyżej wymienionych kwot:
- 934 582 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 830 594 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na transeuropejskie sieci transportowe (TEN-T),
  - 17 600 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 14 500 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na bezpieczeństwo transportu,
  - 64 971 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 29 054 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na program Marco Polo,
  - 146 902 000 EUR w ramach środków na zobowiązania i 109 257 000 EUR w ramach środków na płatności dotyczyło agencji transportowych i Europejskiego Organu Nadzoru GNSS,
  - 427 424 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 388 859 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na transport, w tym na dziedzinę priorytetową dotyczącą trwałej mobilności miejskiej w ramach 7. programu ramowego w dziedzinie badań naukowych i rozwoju technologicznego,
  - 2 750 000 EUR w środkach na zobowiązania przewidziano na ochronę przed zagrożeniami w transporcie,
  - 3 800 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 3 600 000 EUR w środkach na płatności udostępniono na turystykę;
226. wyraża ubolewanie, że po przeanalizowaniu realizacji budżetu na rok 2009 Trybunał Obrachunkowy postanowił w większym stopniu skoncentrować się na strategiach dotyczących badań naukowych i energii niż na polityce transportowej;
227. z zadowoleniem przyjmuje stale wysokie poziomy wykorzystania środków na zobowiązania i na płatności dotyczące projektów TEN-T, sięgające prawie 100 %; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia właściwego finansowania z budżetów krajowych, aby sprostać temu zobowiązaniu Unii; przypomina, że Parlament utrzymał wyższy poziom finansowania unijnego; z zadowoleniem przyjmuje śródrokresowy przegląd projektów w ramach wieloletniego programu TEN-T na lata 2007–2013, który został opublikowany dnia 27 października 2010 r., oraz przewiduje optymalizację środków budżetowych na transeuropejskie sieci transportowe i kładzie nacisk na solidne plany finansowe projektów;
228. jest zaniepokojony faktem, iż poziom wykorzystania środków na płatności dotyczące bezpieczeństwa i optymalizacji środków transportu oraz praw pasażerów ponownie był niski (73 %); wyraża ubolewanie, że środki na płatności przewidziane w związku z programem Marco Polo II mogły zostać wykorzystane w 100 % tylko dlatego, że w ciągu roku 2009 dokonano redystrybucji ponad połowy pierwotnie przewidzianych kwot;
229. z zadowoleniem przyjmuje znaczny wzrost poziomu wykorzystania środków na płatności w związku z programem Galileo w porównaniu z rokiem 2008 i podkreśla duże znaczenie tego programu dla sektora logistyki i zrównoważonego transportu;
230. przyjmuje do wiadomości, że wyniki badania próby transakcji pokazują, że wskaźnik błędów wynosi najprawdopodobniej od 2 % do 5 %; zwraca się do Komisji o zintensyfikowanie starań w celu dalszego obniżenia tego wskaźnika;
231. odnotowuje z zadowoleniem, że Trybunał Obrachunkowy uznał, iż roczne sprawozdanie finansowe Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej jest zgodne z prawem i prawidłowe we wszystkich istotnych aspektach; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że agencji udało się obsadzić stanowiska, które pod koniec roku 2008 wciąż jeszcze były wolne;
232. podkreśla pilną konieczność zapewnienia przejrzystości polityki regionalnej i polityki transportowej dzięki przekazaniu podatnikom i władzom budżetowym odpowiednich informacji, i ściślejszej koordynacji tych polityk, zwłaszcza w odniesieniu do finansowania transeuropejskiej sieci transportowej, ponieważ w chwili obecnej jedynie w niewielkim zakresie ma miejsce ocena projektów pod kątem ich europejskiej wartości dodanej, przez co wykorzystanie środków m.in. w celu usuwania wąskich gardeł, problemów na granicach lub trudności wynikających z braku połączeń nie jest optymalne;

233. zdecydowanie domaga się sprawniejszej procedury wyboru projektów transportowych i ich zatwierdzania w ramach polityki spójności;
234. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 8/2010 na temat inwestycji w infrastrukturę kolejową w UE, a przede wszystkim stwierdzenie, że obecni koordynatorzy TEN-T odegrali ważną rolę, m.in. poprzez ułatwianie kontaktów między zaangażowanymi podmiotami; popiera zalecenie dotyczące rozważenia przez Komisję możliwości zaangażowania większej liczby koordynatorów przy innych projektach o charakterze priorytetowym;

235. przyjmuje do wiadomości uwagę Trybunału Obrachunkowego dotyczącą faktu, iż w przeszłości wyboru projektów o znaczeniu priorytetowym dokonywano nie w oparciu o rzeczywiste i spodziewane nasilenie transportu oraz że analizy kosztów i korzyści można by sporządzać częściej; przypomina jednak, że projekty o znaczeniu priorytetowym są również zgodne z unijnymi celami spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz pragnieniem przeciwdziałania zmianom klimatu poprzez wspieranie środków transportu bardziej przyjaznych dla środowiska;

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

236. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięcie znaczących postępów pod względem poziomu wykonania zobowiązań w budżecie dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (97,7 % w porównaniu z 87,5 % w 2008 r.) oraz pod względem poziomu wykonania płatności (89,6 % w porównaniu z 80,9 % w 2008 r.);
237. ubolewa nad faktem, że poziom anulowania płatności był tak wysoki (8,5 %), głównie z powodu cofnięć płatności w budżecie przeznaczonym na agencje oraz na wielkoskalowe systemy informatyczne (SIS II i VIS);
238. z zadowoleniem przyjmuje wysoki poziom wykonania w odniesieniu do czterech funduszy w ramach programu „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”; zauważa, że wysokie poziomy wykonania odzwierciedlają również użyteczność tych funduszy, i wzywa do wzięcia tego pod uwagę w przyszłym planowaniu budżetu oraz w debacie nad kolejnymi wieloletnimi ramami finansowymi w świetle śródkresowych sprawozdań oceniających przygotowywanych przez Komisję;
239. ubolewa, że poziom wykonania płatności był niższy w przypadku programów „Prawa podstawowe i sprawiedliwość” oraz „Bezpieczeństwo i ochrona wolności”; odnotowuje uzasadnienia otrzymane od Komisji, zgodnie z którymi wyniki zaproszeń do składania ofert nie były zadowalające, a kryzys gospodarczy spowodował, że wnioskodawcom trudniej było uzyskać współfinansowanie;
240. ubolewa nad faktem, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził, iż niektóre agencje nie dostarczyły żadnego oświadczenia dotyczącego skonsolidowanego sprawozdania finansowego lub zmodyfikowały oświadczenia oraz iż tych wymaganych informacji brakuje już od kilku lat;
241. wzywa Komisję do jak najszybszego opublikowania śródkresowych sprawozdań oceniających dotyczących poszczególnych funduszy i programów;

Komisja Kultury i Edukacji

242. wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków zmierzających do nieustannego obniżania wskaźnika błędów w odniesieniu do płatności zamykających i do przeprowadzenia uważnej oceny programów poprzedniej generacji; zauważa, że wskaźnik błędów w zarządzaniu programami nowej generacji wykazuje tendencję spadkową w porównaniu z programami poprzedniej generacji, która świadczy o przydatności technicznych zmian w przepisach dotyczących programów obecnej generacji;
243. zwraca uwagę, że w obszarze polityki dotyczącej edukacji i kultury większość transakcji zrealizowano za pośrednictwem agencji krajowych; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym podejmowane przez Komisję wysiłki na rzecz wspierania agencji krajowych w usprawnianiu ich systemów rachunkowości i zwraca się do Komisji o podejmowanie niezbędnych kroków w przypadku niezgodności z unijnymi wymogami w zakresie audytu;
244. wyraża swe zadowolenie z rozszerzenia stosowania narzędzi informatycznych, ponieważ może to ograniczyć biurokrację, w znacznym stopniu pomóc w uproszczeniu procedury dla wnioskodawców i skrócić czas niezbędny do rozpatrzenia wniosków;
245. wzywa Komisję, Agencję Wykonawczą ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego oraz agencje krajowe do kontynuowania prac nad elastycznymi procedurami i dalszym zmniejszaniem liczby opóźnień w płatnościach, ponieważ beneficjenci mają prawo oczekiwać przestrzegania harmonogramów podanych w przewodnikach do programów lub w innych oficjalnych komunikatach;

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

246. jest zdania, że ogólny poziom wykonania pozycji budżetowych dotyczących środowiska, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności jest zadowalający;
247. podkreśla ogólny stopień wykonania budżetu w dziedzinie środowiska wynoszący 97,12 %, co jest lepszym wynikiem w porównaniu z wartością 95,15 % środków na zobowiązania za poprzedni rok; zauważa ponadto, że realizacja płatności osiągnęła wysoki pułap 99,92 %;
248. z zadowoleniem przyjmuje również ogólnie godny podkreślenia poziom realizacji środków na zobowiązania i środków na płatności w dziedzinie zdrowia publicznego, który w przypadku środków na zobowiązania we wszystkich pozycjach w budżecie wynosi niemal 100 %;
249. zauważa, że wysoki poziom realizacji środków na płatności w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz zdrowotności roślin pozostaje w porównaniu z rokiem poprzednim na stabilnym poziomie 98 %; przyjmuje do wiadomości nieznaczny spadek poziomu realizacji płatności (82 %); wzywa państwa członkowskie do czynienia większych wysiłków mających na celu przedstawianie Komisji Europejskiej bardziej dokładnych szacunków dotyczących środków przeznaczonych na zwalczanie;
250. z zadowoleniem przyjmuje wykonanie budżetu operacyjnego LIFE+ na poziomie 99,35 %, zwłaszcza w świetle zwiększenia przez władzę budżetową środków na zobowiązania o 29 000 000 EUR w porównaniu z pierwotnym wnioskiem Komisji; zauważa, że w wyniku trzeciego zaproszenia do składania wniosków dotyczących programu LIFE+ wybrano 210 projektów obejmujących działania w następujących dziedzinach: przyroda i różnorodność biologiczna (84), polityka i zarządzanie w zakresie środowiska (115), informacja i komunikacja (11);
251. podkreśla fakt, że wkład w międzynarodową działalność na rzecz środowiska naturalnego, który zakłada pokrycie obowiązkowych i dobrowolnych składek wynikających z konwencji międzynarodowych, protokołów i umów, osiągnął łączny stopień realizacji wynoszący 84,46 % w porównaniu z 76,12 % w 2008 r.; zdaje sobie sprawę, że stopień realizacji jest również uzależniony od wahań kursu wymiany walut, ponieważ większość składek jest płaconych w dolarach amerykańskich;
252. zauważa, że instrument finansowy ochrony ludności, który obejmuje reagowanie na sytuacje nadzwyczajne, działania zwiększające gotowość i środki zapobiegania skutkom sytuacji nadzwyczajnej lub ograniczania tych skutków, osiągnął poziom realizacji wynoszący 72,56 %, co odpowiada kwocie 15 411 000 EUR; zauważa w związku z tym, że poziom realizacji środków na płatności wynosi 44,52 %, ponieważ zaproszenia do składania ofert opublikowano dopiero w pierwszym półroczu 2009 r., a więc projekty nie zostały jeszcze ukończone;
253. zauważa, że w odniesieniu do środków przeznaczonych na reagowanie w sytuacjach nadzwyczajnych i środków na wypadek katastrof, ostatecznie przedłożone przez państwa członkowskie wnioski o zwrot poniesionych kosztów często opiewają na znacznie niższe kwoty, niż początkowo szacowano; wzywa państwa członkowskie do czynienia większych wysiłków mających na celu przedstawianie Komisji Europejskiej bardziej dokładnych szacunków oraz apeluje do Komisji o rozwijanie dalszej pomocy państwom członkowskim w procesie sporządzania szacunków;
254. zauważa, że w budżecie na rok 2009 zrealizowano trzy projekty pilotażowe oraz dwa działania przygotowawcze w dziedzinie środowiska, a także cztery w dziedzinie zdrowia publicznego; odnotowuje niską jakość wniosków składanych w ramach projektu pilotażowego „Handel emisjami dwutlenku siarki na Morzu Bałtyckim”, z powodu której nie podpisano ostatecznie żadnej umowy; przyjmuje do wiadomości, że działanie przygotowawcze, którego celem było utworzenie punktów kontroli w transporcie zwierząt, zostało odwołane z powodu niskiej jakości wniosków, które nie spełniały minimalnych kryteriów oceny;
255. podkreśla znaczenie lepszego ukierunkowania zaproszeń do składania ofert oraz zapewnienia dalszej pomocy wnioskodawcom, zwłaszcza w odniesieniu do programów w dziedzinie zdrowia publicznego, aby zapobiec składaniu wniosków projektowych, które wyraźnie nie kwalifikują się do otrzymania pomocy lub mają niską jakość; jest jednak świadomy, że w przypadku niektórych projektów zawsze będą występowały trudności z realizacją;
256. zwraca uwagę, że zgodność z postanowieniami administracyjnymi i finansowymi rozporządzenia finansowego nie powinna prowadzić do zbędnych opóźnień w przyznawaniu funduszy lub wyborze projektów, które mają zostać sfinansowane; wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków w celu poprawy procedur administracyjnych mających wpływ na realizację środków na zobowiązania i środków na płatności;

257. zauważa, że pod koniec 2009 r. Agencja Wykonawcza ds. Zdrowia i Konsumentów, będąca jednostką administracyjną Komisji, zarządzała portfelem 361 współfinansowanych projektów w ramach programu zdrowia publicznego, z czego 287 były to podpisane umowy, na rzecz których łączny wkład Unii wynosił 156 000 000 EUR; podkreśla, że łączny budżet administracyjny Agencji Wykonawczej ds. Zdrowia i Konsumentów niezbędny do realizacji programów unijnych wynosił 6 400 000 EUR; odnotowuje nowe zorganizowane metody sprawozdawcze umożliwiające lepsze monitorowanie wykonania budżetu, aby uniknąć przenoszenia środków oraz aby rygorystycznie stosować zasadę jednoroczności budżetu;
258. stwierdza pewne wady w komunikacji między agencjami i instytucjami oraz między agencjami i unijną opinią publiczną; zachęca wszystkie podmioty z agencji i instytucji do usprawnienia wzajemnej komunikacji i relacji z opinią publiczną;
259. apeluje do Komisji (DG SANCO i DG ENVI) o to, aby co roku w ramach procedury udzielania absolutorium przedkładała odnośnym komisjom Parlamentu sprawozdanie na temat wydajności i skuteczności zrealizowanych projektów i programów;

Komisja Spraw Zagranicznych

260. odnotowuje, że w sprawozdaniu dotyczącym wykonania budżetu Unii za rok 2009 Trybunał Obrachunkowy uznał, że „w płatnościach za rok zakończony dnia 31 grudnia 2009 r. w grupie polityk »Pomoc zewnętrzna, rozwój i rozszerzenie« wystąpił istotny poziom błędu”⁽¹⁾; jest zaniepokojony faktem, że błędy te dotyczą kwalifikowalności i nieprawidłowości związanych z procedurami udzielania zamówień, a są to obszary najbardziej podatne na niewłaściwe zarządzanie i nadużycia⁽²⁾;
261. z zadowoleniem odnotowuje, że w kwestii prawidłowości operacji związanych z wydatkami w dziedzinie stosunków zewnętrznych w porównaniu z danymi dotyczącymi 2008 r. i 2007 r. wzrosła liczba operacji uznanych przez Trybunał Obrachunkowy za całkowicie „prawidłowe”;
262. z zadowoleniem przyjmuje również wprowadzenie w 2009 r. nowych procedur i reguł kontroli, które pozwoliły na usprawnienie procedur kontroli *ex ante* w DG RELEX;
263. w odniesieniu do wdrażania WPZiB oraz europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) nalega, aby Parlament był niezwłocznie informowany o przyjętych założeniach i wyborze misji, co pozwoli mu lepiej formułować zalecenia dla Rady i Wysokiej Przedstawiciel Unii Europejskiej do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa;
264. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w latach 2007–2010 Komisja wydała 396 000 000 EUR na wsparcie działań krajów kandydujących do członkostwa w UE na rzecz usprawnienia ich systemów sądownictwa i walki z korupcją, oraz wyraża zadowolenie z postępów poczynionych w tych dziedzinach; przestrzega jednak przed zbytnim optymizmem i zwraca się do Komisji o przedstawienie dowodów, że pieniądze te wykorzystano w sposób wydajny, oraz o poinformowanie, czy ulepszenie struktur kontroli rzeczywiście doprowadziło do nakładania surowszych kar na nieuczciwe podmioty, w tym o głośnych sprawach, czy w pełni wdrożono przepisy prawa i czy trwa realizacja reform;
265. odnotowuje coraz częstsze korzystanie ze wspólnego zarządzania w ramach instrumentu żywnościowego i zwraca się do DG ECHO, aby w sprawozdaniu z rocznej działalności za 2010 r. przedstawiła swoje doświadczenia dotyczące wdrażania instrumentu żywnościowego;

Komisja Rozwoju Regionalnego

266. zauważa, że fundusze spójności podlegają szczególnie złożonym zasadom i że ich wdrażanie przebiega odmiennie niż w innych dziedzinach zarządzania budżetem Unii, co czyni je bardziej podatnymi na błędy; zwraca uwagę na fakt, że poziom błędów w wydatkach z funduszy spójności (który w 2009 r. przekroczył 5 %) pozostaje najwyższy wśród wszystkich obszarów płatności Unii; podkreśla jednak, że w porównaniu z 2008 r. poziom błędów uległ istotnemu zmniejszeniu i domaga się w związku z tym dalszego upraszczania i wsparcia technicznego, umożliwiających państwom członkowskim i regionom zwiększenie skuteczności wdrażania; przypomina, że Komisja lub państwa członkowskie muszą przekazać władzom regionalnym wiedzę techniczną i umiejętności pozwalające zwiększyć efektywność i skuteczność wykorzystania środków, które oddaje się do ich dyspozycji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 146.

⁽²⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 140.

267. zauważa, że naruszenie zasad dotyczących przetargów publicznych jest jednym z najczęstszych powodów nieprawidłowości, co wynika częściowo ze złożoności tych zasad; zaleca uproszczenie i ograniczenie zasad dotyczących przetargów publicznych w celu zmniejszenia ogólnej liczby błędów;
268. wyraża zaniepokojenie faktem, że Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej (DG REGIO) w poświadczeniu wiarygodności dotyczącym rocznego sprawozdania z działalności za 2009 r. stwierdza, że w odniesieniu do 38 z 79 właściwych programów nie uzyskała wystarczającej pewności co do zgodności z prawem i prawidłowości operacji leżących u podstaw zwrotów dokonanych w 2009 r. w związku z zadeklarowanymi wydatkami; prosi o dostarczenie dodatkowych danych o brakujących informacjach na temat zwrotów w 2009 r.; zauważa, że państwa członkowskie są zobowiązane do udzielania wystarczających informacji w rocznych sprawozdaniach z działalności i zwraca się do Komisji, aby zaproponowała system sankcji, w przypadku gdy na podstawie udzielonych informacji Komisja nie może stwierdzić zgodności z prawem i prawidłowości;
269. z zadowoleniem przyjmuje opinię Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 1/2010 „Poprawa finansowego zarządzania budżetem Unii Europejskiej: zagrożenia i wyzwania” i wskazuje na częściową skuteczność systemów nadzoru i kontroli w wielu obszarach wysokiego ryzyka w odniesieniu do Europejskiego planu naprawy gospodarczej, a zwłaszcza polityki spójności i rozwoju obszarów wiejskich;
270. podkreśla w kontekście przeglądu rozporządzenia finansowego potrzebę doprecyzowania ogólnych i administracyjnych wymogów podlegających wspólnemu zarządzaniu oraz że w odniesieniu do polityki spójności doprecyzowanie to powinno mieć jak największy zakres, aby uniknąć sprzeczności z rozporządzeniem finansowym; zauważa, że lepsze dostosowanie wymogów kwalifikowalności w różnych dziedzinach polityki pozwoli na uniknięcie problemów związanych z koordynacją między rozporządzeniem finansowym a rozporządzeniami dotyczącymi spójności; jest jednak zdania, że uproszczenie, w szczególności w ramach przeglądu rozporządzenia finansowego, musi zapewnić stabilność zasad i systemów długofalowego zarządzania;
271. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do rozważenia możliwości wypracowania zasady „paktu zaufania” umożliwiającej zmniejszenie liczby kontroli obciążających systemy, które sprawdziły się w zwalczaniu błędów i nadużyć;
272. zauważa, że brakuje częściowo jednolitej koncepcji w odniesieniu do systemów kontroli i audytu dla programów INTERREG, akceptowanej przez organy kontroli wszystkich zaangażowanych państw członkowskich; wzywa do wzajemnego uznawania wspólnych zbiorów zasad i wspólnych standardów przez organy państw członkowskich odpowiedzialne za audyt i kontrolę programów transgranicznych;
273. w odniesieniu do innych szczegółowych uwag towarzyszących decyzji Parlamentu o udzieleniu absolutorium odsyła do swojej rezolucji z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie wniosków dotyczących sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok 2009 ⁽¹⁾.

---

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0195. (Zob. s. 63 niniejszego Dziennika Urzędowego).